Trăiască a 41-a aniversare a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie!

Proletari din toate ţările uniţi-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul V — Nr. 473
Joi 6 noiembrie 1958

4 pagini
Preţul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii şi Silviculturii din R. P. R.

PE DRUMUL GLORIOSULUI OCTOMBRIE

?oporul romîn salută fierbinte cea de-a 41-a iversare a Marii Revoluţii Socialiste din Ocnbrie, cel mai de seamă eveniment din isla omenirii. Soarele lui Octombrie a spart aţa ce acoperea viitorul popoarelor din Rusia din întreaga lume, deschizînd o nouă eră în orie, luminînd drumul către o viaţă liberă, sită de exploatare.

„Avem tot dreptul să ne mîndrim — scria V. I. nin — şi ne mîndrim chiar că noi am avut rte de fericirea de a începe construirea Staui Sovietic, de a inaugura astfel o epocă uă în istoria mondială, epoca dominaţiei unei ise noi, care în toate ţările capitaliste este uprită şi care pretutindeni păşeşte spre o ţă nouă, spre victoria asupra burgheziei, e dictatura proletariatului, spre izbăvirea onirii de jugul capitalului"...

Viaţa a dovedit cîtă dreptate a avut Lenin. aflăm în cel de-al cincilea deceniu de la rea Revoluţiei din Octombrie. Societatea sodistă s-a instaurat de mult în Uniunea Soviecă, steagul socialismului biruitor flutură deupra a 13 state cuprinzînd peste o treime din enire. Intreaga dezvoltare a istoriei contemrane arată că viitorul aparţine socialismului.

Pe drumul luminat de Marele Octombrie, porul sovietic a dobîndit succese uriaşe în lupta ntru construirea treptată a comunismului. R.S.S. a devenit, în ciuda uriaşelor greutăţi care le-a avut de înfrînt, una din cele mai ternice ţări industriale, cu o agricultură deobit de dezvoltată, cu o cultură nouă, sociaă, în plină înflorire. S-ar putea scrie sute şi e de pagini, volume întregi, despre succesele riculturii sovietice, despre ritmul ei rapid de zvoltare, despre posibilităţile de a obţine victia în întrecerea economică cu Statele Unite. a din însemnatele realizări obţinute în ultimii ci ani este creşterea suprafeţelor cultivate în R.S.S. cu 23,5 la sută. Au fost date în cultă 36 milioane ha pămînturi noi din Siberia, zahstan etc. ceea ce înseamnă mai mult de suprafaţa însămînţată a 9 ţări — Franţa, Ilia, R.F. Germană, Austria, Belgia, Danemarca, anda, Spania şi Suedia — luate la un loc. torită sporirii suprafeţelor însămînţate cu grîu 43 la sută şi sporirii producţiei la ha, producţia de grîu a U.R.S.S. a ajuns să fie de peste uă ori mai mare decît cea a S.U.A.

Succesele dobîndite de Uniunea Sovietică în eşterea producţiei agricole, ca şi în dezvolea întregii sale economii, în ridicarea nivelu de trai, material şi cultural al poporului, îi tresc tot mai mult puterea economică şi presiul în arena internaţională, ca factor hotărîtor lupta pentru progres şi pace în lumea inagă.

Pe drumul luminat de Marele Octombrie, aoape un miliard de oameni din lagărul sodist construiesc în ţările lor orînduirea cea uă, lipsită de exploatare. In China, alături de oica clasă muncitoare, harnicii ţărani muncitori uniţi în gospodării colective urcă treaptă cu treaptă către belşug. Recoltele dobîndite în acest an de agricultorii chinezi sînt fără precedent în istoria Asiei. De pildă, în provincia Hănan numeroase cooperative au obţinut 7.500 kg. orez la ha, iar o cooperativă din districtul Süping a recoltat la grîu producţia de necrezut de 7.320 gini la mu adică 54.900 kg la ha. „Silim munţii să-şi plece fruntea înaltă, — spune poetul Emi Siao — iar apele să ne facă drum; varza a devenit atît de mare încît la umbra ei poţi sta şi citi; cartoful dulce a crescut atîta, încît zeul pămîntului se încovoaie sub greutatea lui. In cer nu sînt zei; pe pămînt nu sînt dragoni; omul e zeul, omul e dragonul".

Oamenii aceştia minunaţi culeg roadele muncii unite în R.P. Chineză ca şi în R.P.D. Coreeană, în R.P. Bulgaria, ca şi în R.D. Germană, în toate ţările prietene. Către oamenii muncii din lagărul socialist îşi îndreaptă privirile toate popoarele lumii.

In Italia, milioane de ţărani muncitori duc lupta pentru pămînt şi libertate. In Brazilia, în Chile şi Indochina aproape 90 la sută din muncitorii de pe plantaţii sînt membri de sindicat, cea mai mare parte din ei membri ai Federaţiei Sindicale Mondiale.

Pe drumul luminat de Marele Octombrie, Uniunea Sovietică, în fruntea forţelor păcii continuă promovarea unei politici de bună înţelegere cu toate ţările, sprijină lupta dusă împotriva colonialismului de popoarele Asiei, Africei, Americii de Sud, şi stă ca un obstacol de netrecut în calea politicii agresive americane care a aprins în acest an noi focare de război în Liban, Iordania şi în regiunea Taivanului.

Luminat de soarele lui Octombrie, poporul romîn merge cu hotărîre pe drumul liber al construirii socialismului şi al apărării păcii. Veşnic recunoscător Uniunii Sovietice pentru sprijinul multilateral acordat ţării sale, el cimentează zi de zi prietenia cu marele popor din răsărit şi cu celelalte popoare ale ţărilor de democraţie populară. Recenta vizită făcută în Cehoslovacia de delegaţia de partid şi guvernamentală a R.P. Romîne a dovedit cît este de adîncă prietenia ce leagă popoarele lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică. Această vizită a constituit o puternică manifestare a ataşamentului celor două ţări şi popoare faţă de cauza păcii, a hotărîrii lor de a lupta pentru triumful vieţii paşnice.

Oamenii muncii de la sate ca şi cei de la oraşe sînt convinşi că uriaşele succese ce le dobîndeşte economia patriei noastre sînt strîns legate de ajutorul celorlalte ţări şi îndeosebi de cel al Uniunii Sovietice. Sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn, poporul nostru muncitor merge cu hotărîre pe calea construirii socialismului şi apărării păcii, calea Marelui Octombrie.

ÎN CINSTEA MĂREŢEI SĂRBĂTORI

S. M. T.-urile şi-au îndeplinit planul anual

IN CINSTEA zilei de 7 Noiembrie, planul anual de producţie al staţiunilor de maşini şi tractoare a fost îndeplinit, executîndu-se un volum de lucrări echivalent cu 6.195.000 de hantri. Un număr de aproape 90 de staţiuni de maşini şi tractoare au depăşit planul anual.

Volumul lucrărilor efectuate de staţiunile de maşini şi tractoare este cu peste 670.000 de hantri mai mare decît acela din întreg anul 1957 şi de peste 9 ori mai mare decît acela din anul 1948. Deşi volumul de lucrări a fost mai mare, planul de producţie anual a fost îndeplinit mai devreme ca în ceilalţi ani.

Acest succes se datoreşte creşterii parcului de maşini şi tractoare, folosirii mai raţionale a mijloacelor de producţie. Au fost organizate brigăzi permanente de mecanizatori în unele gospodării colective şi întovărăşiri agricole mari; în numeroase S.M.T.-uri tractoriştii au lucrat în două schimburi; s-a extins metoda cuplării de maşini agricole etc.

Cu două luni mai devreme

IN ANUL ACESTA cele 9 staţiuni experimentale ale Institutului de cercetări zootehnice, situate în diferite regiuni ale ţării, au obţinut succese importante nu numai pe linia cercetărilor ştiinţifice şi a sprijinului tehnic şi material acordat unităţilor agricole socialiste ci şi în ceea ce priveşte producţia propriu zisă. In dorinţa de a întîmpina cea de a 41-a aniversare a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie cu realizări cît mai mari, cercetătorii şi muncitorii din aceste staţiuni au izbutit, prin eforturi susţinute, să îndeplinească şi să depăşească de pe acum sarcinile planului anual de producţie. Astfel, pînă în seara zilei de 31 octombrie staţiunile experimentale au realizat planul de producţie şi predare în procent de 108,6 la sută la laptele de vacă, 113,8 la sută la cel de oaie, 135 la sută la lînă, 293,2 la sută la carne etc.

Cercetătorii şi muncitorii din staţiuni sînt hotărîţi să lupte şi de acum înainte cu aceeaşi perseverenţă pentru o producţie animală cît mai ridicată.

Însămînţări peste plan

IN RAIOANELE din sudul regiunii Galaţi au fost însămînţate peste plan mai mult de 5.600 ha cu grîu. Fruntaşi în această acţiune sînt gospodăriile agricole colective din raioanele Brăila, Filimon Sîrbu şi Călmăţui care au extins pe suprafeţe însemnate cultura grîului.

★

GOSPODARIILE COLECTIVE din raionul Slobozia au însămînţat cu 700 ha grîu mai mult decît prevederile planului, iar cele din raionul Urziceni cu peste 500 ha.

Intovărăşirile din raioanele Turnu Măgurele şi Lehliu, au depăşit planul de însămînţări la grîu cu 1.450 ha şi respectiv cu 1.400 ha.

Pe întreaga regiune Bucureşti, planul de însămînţări la grîu a fost depăşit cu peste 6.200 ha.

★

IN CINSTEA zilei de 7 Noiembrie, gospodăriile colective şi întovărăşirile din Tăteau, Albiş, Crişţier, Chereleu din raionul Nuşfalău, Zăoariu, raionul Şimleu etc., au depăşit planul de însămînţări cu 300 ha la grîu.

Noi ogoare unite

DUMINICA a fost inaugurată în comuna Gura Vadului, raionul Mizil, gospodăria agricolă colectivă care a primit numele marii sărbători — „7 Noiembrie". In noua gospodărie colectivă au intrat 33 de familii de ţărani muncitori.

★

IN CINSTEA zilei de 7 Noiembrie, în comunele Liporaţ, Măcreşti şi Crosna, raionul Vaslui, au luat fiinţă trei gospodării agricole colective în care au intrat 129 familii de ţărani muncitori cu o suprafaţă de 339 ha, atelaje, unelte, vite de muncă etc.

VICTOR VASILIU
corespondent

Adunări festive la sate

Zeci de mii de oameni ai muncii din comunele şi satele regiunii Baia Mare au luat parte duminică la festivităţile închinate măreţei zile de 7 Noiembrie. Astfel, la adunarea ce a avut loc în comuna Poienile de sub Munte, situată pe povîrnişurile Maramureşului, s-au adunat 4.000 de ţărani muncitori.

Mari adunări populare în cinstea zilei de 7 Noiembrie au avut loc şi în comunele raionului Soncuţa Mare — la care au participat peste 12.000 de ţărani muncitori, în raionul Lăpuş şi altele.

POEMUL PRIETENIEI

Ne-am întîlnit odată-n şaptezeci şi şapte
Străini şi totuşi prieteni la necaz.
Ne mistuia viaţa-aceeaşi crudă noapte
Şi-acelaşi iatagan ne sîngera-n obraz.

Voia pe semne turcul să ne sugrume traiul
El domn la noi — iar noi?... Slugarnici pe de lături.

Dar ne iubim şi noi, din totdeauna plaiul
Şi-asta văzut-a el cînd ne-am pornit alături.

...Căci ne sticlea-n orbite-aceeaşi suferinţă
Copiii-acasă-n vis doar mîngîiau bucate,
Boierul sau culacul — trîndava fiinţă
Din sîngele-a lor noştri — a adunat de toate.

Şi iată-ntr-un Octombrie roşu auzirăm
C-aţi zdruncinat din temelii patronii şi culacii.
La noi mai marii însă-n temniţi se-ngrijiră
Să vîre toţi „rebelii roşii" şi săracii.

Şi-au grămădit Doftane pe spinarea noastră
Dar pentru inimi n-au găsit Doftane.
Işi vreau în tihnă cheiu-n noaptea albastră
Da-n sărăcime ura-nvîrtoşa bulboane.

Şi ne-au călcat pe suflet cizmele prusace
Mai grele şi mai aspre decît li aspră piatra.
Luptam... ca peste inimi, mîini să fie-o pace
Şi pentru-această pace ne-am pornit spre Tatra.

Deopotrivă, fraţi, am sărutat ţărîna
Şi deopotrivă foamea ne-a urlat prin pîntec.
Da-n ploile de foc mai tare ne-am dat mîna,
Şi-n patruzeci şi cinci, întorsu-ne-am cu cîntec.

Azi navele-s pe mare — şi portu-i Comunismul.
Să ne-ntîlnim cu bine, prieteni buni de drum!
Ca într-o mare caldă în noi îşi urcă visul
De aur şi de soare, tot clocotul de-acum

. . . .

...Sînt navele pe mare — şi portu-i Comunismul
Să ne-ntîlnim cu bine, tovarăşi buni de drum.

A. I. ZAINESCU

Legăturile ştiinţifice cu U.R.S.S. — cheia succeselor noastre

Colaborarea rodnică ce s-a statornicit între oamenii de ştiinţă sovietici şi cei din ţara noastră are o mare importanţă pentru dezvoltarea ştiinţei şi economiei noastre naţionale. Cunoaşterea ştiinţei şi experienţei sovietice este de un real folos şi pentru obţinerea de importante succese pe tărîmul creşterii animalelor. In legătură cu această problemă, un redactor al ziarului nostru a avut următoarea convorbire cu tov. dr. VIRGIL GLIGOR, directorul Institutului de cercetări zootehnice din Bucureşti.

Interviul nostru cu tov. dr. VIRGIL GLIGOR
Directorul Institutului de cercetări zootehnice-Bucureşti

INTREBARE: Ce legături există între Institutul pe care îl conduceţi şi oamenii de ştiinţă şi practicienii din U.R.S.S. şi ce însemnătate au acestea pentru dezvoltarea zootehniei din ţara noastră?

RASPUNS: Legăturile ştiinţifice ale stitutului de cercetări zootehnice cu ile socialiste sînt numeroase şi îmacă forme variate, mergînd de la imbul de publicaţii tehnice de speılitate, vizite de delegaţii, specializaa unor cadre din institutul nostru şi ă la schimburile de experienţă. Deobit de preţioase pentru noi sînt leturile ştiinţifice pe care le-am stait cu Uniunea Sovietică, legături re sînt cele mai vechi şi mai nueroase. Datorită lor s-a putut realiza primul rînd o nouă orientare a acvităţii Institutului de cercetări zoonice. La baza studierii problemelor eşterii animalelor a fost pusă conpţia miciurinistă, interpretîndu-se fenomenele biologice şi rezultatele obţinute prin prisma influenţei mediului asupra organismelor şi a posibilităţii dirijării conştiente de către om a acestor fenomene. Aceasta a făcut ca fondul ştiinţific al problemelor studiate de institutul nostru să se situeze de la început la un nivel superior şi să se obţină rezultate cu aplicare practică imediată. De un real folos pentru ştiinţa şi practica zootehnică din ţara noastră au fost experienţa şi realizările oamenilor de ştiinţă şi crescătorilor de animale din U.R.S.S. Multe din metodele zootehnice sovietice au fost experimentate şi adaptate condiţiilor din ţara noastră cu rezultate foarte bune. Un rol important în dezvoltarea zootehniei din ţara noastră l-a avut importul de reproducători de valoare, realizat în condiţii deosebit de avantajoase pentru noi. Au fost importaţi tauri şi vaci din rasa roşie de stepă, oi şi berbeci din rasele cu lînă fină merinos de Stavropol şi merinos de Caucaz, berbeci de rasă karakul, vieruşi şi scroafe din rasele Marele Alb şi Mirgorod, armăsari din rasele Orlov şi pur sînge de galop. Se poate afirma fără greşeală că aceşti reproducători concentrează în ereditatea lor întreaga muncă desfăşurată de specialiştii sovietici de-a lungul a zeci de ani pentru obţinerea preţioaselor însuşiri ce-i caracterizează. Tot din U.R.S.S., a fost obţinut materialul documentar şi prima aparatură care a constituit baza dezvoltării însămînţărilor artificiale în ţara noastră. In organizarea însămînţărilor artificiale la bovine, un preţios ajutor am primit şi din partea R.D. Germane, R. Cehoslovace şi R.P. Bulgaria.

Ca metode folosite la noi în urma acestor schimburi de experienţă, putem enumera în afară de orientarea generală de studiu metodele de ameliorare a raselor şi crearea de rase noi, de creştere şi îngrijire a animalelor şi altele.

INTREBARE: Aţi amintit de metodele de amelIorare şi crearea de noi rase de animale. V-am ruga să ne vorbiţi de ajutorul pe care îl dă experienţa sovietică în această direcţie.

RASPUNS: In munca de ameliorare şi de creare de rase noi un preţios sprijin îl primesc specialiştii institutului nostru în urma aplicării experienţei sovietice. Astfel, la Staţiunea experimentală I.C.Z Ruşeţu-Galaţi s-a creat un nou tip de porc, porcul romînesc de carne, prin încrucişarea Marelui Alb importat din U.R.S.S. cu porcul local Stocli. Acet tip nou creat este perfect adaptat condiţiilor de stepă ale Bărăganului, fiind prin aceasta superior Marelui Alb care suferă atît din cauza arşiţei din timpul verii, cît şi a frigu-

(Continuare în pag. 4-a)

LUMINA ACEEA...

În cămăruţa mică, cu tavanul înalt, unde învăţătorii şcolii se retrăgeau după ore, se făceau de obicei discuţii profesionale. Cîteodată însă se discuta aprins despre ceea ce ziarele din Capitală numeau „evenimentele zilei". In fond era vorba despre afaceri necinstite ale unor miniştri sau deputaţi, despre crimele amoroase întîmplate în „lumea mare" despre discursurile demagogice ale „şefilor" de partide de guvernămînt sau, pur şi simplu, despre fapte senzaţionale ca acela că în noaptea cutare „un cal de tramvai a fost betejit de un camion". Ziarele „boierilor", cum le ziceau unii ţărani, aduceau aşadar şi în satul nostru veşti care nu interesau decît în măsura în care cititorii voiau să afle cum se întinde corupţia, desmăţul şi şarlatania politicienilor de la Bucureşti.

Ţăranii însă nu aveau timp să citească aşa ceva. Primăvara, de cum se peticea zăpada, alergau cînd pe la o curte ciocoiască cînd pe la alta ca să ia în dijmă cîteva pogoane. Vara şi toamna nu pridideau de atîtea treburi, iar iarna, stînd pe lîngă sobă, aşteptau s-o ia de la capăt. Îi auzeai pe unii: „Mă, da de unde dracu e socoteala asta ca noi, tot satul, să nu avem pămînt nici cît jumătate din moşiile ăstora?".

„Ăstora" erau cei şapte moşieri la care ţăranii mergeau în fiecare primăvară să ia cîteva pogoane în dijmă. Mergeau rumînii cu capul în pămînt şi tot cu capul în pămînt se întorceau pe la casele lor, la copiii desbrăcaţi, la nevestele îmbătrînite de neajunsuri înainte de vreme, fiindcă pămîntul pe care ei îl munceau în fiecare an, de cum venea primăvara şi pînă cădea zăpada, nu era al lor şi nici roadele muncii nu intrau toate, cum s-ar fi cuvenit, în hambarele lor.

Problema aceasta a pămîntului şi a roadelor era şi ea discutată cîteodată în cămăruţa mică, cu tavanul înalt. Dar era discutată numai „în doi" şi discuţia era cu atît mai interesantă cu cît era începută şi încheiată de unul dintre aceia care sufereau, de un ţăran cu o droaie de copii şi doar cu un petec de pămînt, de T. V., dulgherul, cum îl mai zicea satul. El îndrăgise drumul către şcoală, unde, în după amiezi, ne întîlneam în cămăruţa mică.

— Nu se mai poate merge aşa, zicea dulgherul şi din ceea ce ştia puţin, înfiripa o discuţie mare.

Citise „U.R.S.S. azi", se împărtăşise din lumina aceea, şi ea îi deschisese capul; aflase că acolo în Răsărit, oamenii scuturaseră jugul moşierilor şi capitaliştilor, că pămînturile deveniseră ale adevăraţilor lor stăpîni — ale ţăranilor. Şi desluşea drumul luminat de lumina aceea mare, a Revoluţiei, a lui Octombrie Roşu.

— Noi, ţăranii, sîntem milioane, ei, moşierii, sînt o şleahtă, un nimic ca număr. De ce atunci ei să stăpînească pămînturile astea care numai ale noastre pot fi? De ce ei cu toate bucuriile, iar noi cu toate necazurile? se întreba atunci dulgherul.

La vorbele acestea, cămăruţa mică, cu tavanul înalt, se lumina parcă, căci în ochii omului strălucea o lumină nouă, pe care am văzut-o apoi, după ani, şi în ochii altor ţărani din sat. Am văzut-o în primăvara anului 1945, cînd pentru prima dată, şi pentru totdeauna, ţăranii au mers, nu să ia în dijmă cîteva pogoane, ci să împartă moşiile între ei.

A fost o primăvară cu lumină nouă, lumină din cea a lui Octombrie Roşu. Dulgherul s-a aflat în fruntea oamenilor care întindeau panglica de măsurat pe moşia lui Barboi, Dolojan, Copoiu şi a celorlalţi moşieri. „Treaba asta trebuia făcută cu mult înainte" zicea el, dar „mai bine mai tîrziu decît niciodată"

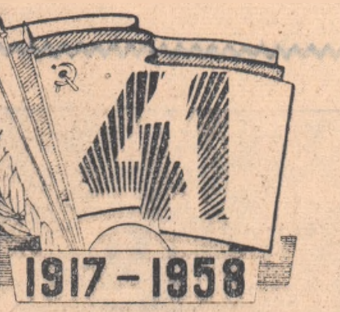
Au început de atunci alte primăveri, alte veri şi alte toamne, căci lumina cea mare lumina de-a binelea pe toată întinderea ţării noastre. Şi ea a călăuzit şi călăuzeşte paşii ţăranilor pe drumul adevăratei lor vieţi. Aşa, pămînturile unite azi în tarlale mari, muncite cu maşinile şi tractoarele statului, după pilda oamenilor Revoluţiei din Octombrie care ne-a dat lumina, rodesc mai bine — şi rodesc pentru cei care le muncesc.

Pe pămînturile din întovărăşirea ţăranilor din satul dulgherului care numără aproape două sute de familii şi cîteva sute de pogoane, lanurile de grîu unduiesc mîndre în adierea vîntului de vară; lanurile de porumb foşnesc, de asemenea, în fiecare an bogate în roade; tractoarele S.M.T. trag brazde lungi şi adînci — brazde ale pîinii albe şi ale cîntecului de viaţă prosperă; lumina cea nouă sălăşluieşte în casele şi inimile oamenilor.

Slavă Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie!

RADU SANDU

Din patria CONSTRUCTORILOR COMUNISMULUI

AGRICULTURA SOVIETICA în CIFRE

● In anul 1957 veniturile bănești ale colhoznicilor provenite din realizarea producției-marfă au crescut de 2,2 ori față de anul 1952, din care veniturile provenite din sectorul vegetal au crescut de aproape două ori, iar cele provenite din creșterea vitelor de 3,3 ori.

● Nivelul de înzestrare tehnică a colhozurilor și sovhozurilor crește într-un ritm puternic. Numai în anul 1957, agricultura a primit 257.000 de tractoare (calculate în unități convenționale de cîte 15 C.P.), 126.000 de autocamioane, 131.000 combine cerealiere.

În 1957, consumul de energie electrică în agricultură a crescut de zece ori față de anul 1940.

● In decurs de 3 ani (1954—1956) în Uniunea Sovietică au fost valorificate 36 milioane ha de pămînturi virgine și înțelenite. In anul 1957, suprafețele însămînțate au crescut în U.R.S.S. cu 75.500.000 ha față de anul 1913.

● In anii 1954—1957 sporul anual mediu al producției agricole globale a fost în U.R.S.S. de 7,1 la sută în timp ce în S.U.A. de numai 1,1 la sută.

● In ultimii ani s-au extins suprafețele însămînțate și a sporit producția și la alte culturi agricole. In prezent, Uniunea Sovietică ocupă primul loc în lume în ce privește producția de sfeclă de zahăr. In 1957 s-au obținut 39.000.000 tone de sfeclă de zahăr față de 23.000.000 tone în anul 1953.

● In 1957 în U.R.S.S. recolta medie de bumbac a fost de 20,8 chintale la ha în timp ce în țările capitaliste recolta medie a fost de 7,4 chintale.

● Pe ogoarele Uniunii Sovietice lucrează în prezent 1.700.000 tractoare (calculate în unități convenționale de cîte 15 C.P.), peste 480.000 combine cerealiere, 660.000 autocamioane și milioane de alte mașini agricole.

● Din anul 1950 pînă în anul 1956 producția de porumb boabe a crescut în Uniunea Sovietică de aproape două ori.

● Prin mărirea prețului de colectare și achiziție a produselor agricole, colhozurile și colhoznicii sovietici au obținut în 1957 cu 50 de miliarde ruble mai mult decît în 1952.

Amintiri despre Lenin

Despre Lenin ,despre opera și personalitatea lui cu totul excepțională s-a scris neînchipuit de mult.

Amintirile lui S. K. Ghil, care a fost timp de șase ani șoferul lui Lenin ne aduc crîmpeie emoționante din viața de toate zilele a aceluia care a fost cel mai uman dintre oameni, căci spre deosebire de mulți alți memorialiști, Ghil a avut prilejul să-l vadă pe Lenin mai ales în clipele sale de răgaz, de odihnă, în sînul familiei. Astfel, îl urmărim pe Lenin discutînd și jucîndu-se cu copii, citindu-le basme sau ascultîndu-i cum spun poezioare, călătorind într-un vagon de marfă, sau vorbind cu un pădurar, îngrijindu-se de îmbrăcămintea de iarnă a unor tovarăși sau mergînd la vînătoare.

Din toate aceste întîmplări mărunte, obișnuite se dezvăluie puternic marea dragoste a lui Lenin pentru oameni, modestia, respectul său adînc pentru om. Din amintirile pe care ni le înfățișează S. K. Ghil nu lipsesc nici întîlnirile lui Lenin cu țăranii. Lenin, conducătorul care vorbea la întruniri și mitinguri uriașe în fața a sute de mii de oameni nu se sfiește să devină uneori un simplu agitator, să lămurească pe cîte un țăran. Cînd merge în sate Lenin intră în izbele țăranilor săraci și discută cu ei lămurindu-le nedumeririle, le înfățișează ideile Partidului Comunist, căile pentru construirea comunismului. Lenin a folosit toate prilejurile pentru a fi în mijlocul maselor ca să le asculte cuvîntul, păsurile, să le îndrume și totodată să învețe de la ele.

In rîndurile de mai jos redăm fragmente din cartea lui S. K. Ghil intitulată „Șase ani cu Lenin".

In 1920 Vladimir Ilici a asistat la un miting al muncitorilor și țăranilor din piasa Kunțevo. De data aceasta, el a vorbit despre situația internațională și internă a țării.

La sfîrșitul mitingului, un grup de țărănci s-au apropiat de Lenin și i-au cerut permisiunea să-i trimită la Kremlin ceva alimente.

— La Moscova e foamete! au spus ele. Am auzit că nici dumneavoastră, tovarășe Lenin, nu prea mîncați cît ar trebui. E adevărat? Nu vă supărați, îngăduiți-ne să vă trimitem cîte ceva de-ale gurii!

Vladimir Ilici a rîs și le-a liniștit:

— Mulțumesc, mulțumesc, dar sînt nevoit să vă refuz. La Moscova merge într-adevăr cam greu cu alimentația, ca și în restul țării. De altfel, dar ce să-i faci? Dacă vă prisosește ceva, aveți grijă de creșe și case de copii. Vă voi fi foarte recunoscător pentru asta. Cît despre mine, mă descurc eu!

Femeile i-au făgăduit că vor trimite la spitalul de copii făină și crupe și l-au rugat să mai vină în satul lor.

Petrecut de o mulțime imensă, Lenin s-a urcat în mașină și a plecat spre Moscova.

In perioada trecerii de la sistemul predării obligatorii a surplusului de produse la impozitul în natură, Vladimir Ilici cutreiera satele și sovhozurile din împrejurimile Moscovei, luînd cuvîntul la adunări și explicînd oamenilor în ce constă această schimbare.

*

In 1921, într-o dimineață posomorîtă de octombrie, l-am condus pe Vladimir Ilici la stațiunea experimentală Butîrki, situată în apropierea Moscovei; se adunaseră acolo o mulțime de oameni veniți să asiste la experimentarea primului plug electric.

Sosirea lui Vladimir Ilici, însoțit de Nadejda Konstantinovna, fu pentru toți o surpriză. Oamenii s-au bucurat sincer și le-au făcut o primire foarte călduroasă. Cum a sosit, Lenin s-a îndreptat spre locul unde urma să aibă loc încercarea mașinii.

Tot timpul a urmărit cu atenție explicațiile și mișcările complicatului mecanism. A pus multe întrebări și s-a interesat de particularitățile construcției agregatului. Rezultatele nu l-au mulțumit însă. Lenin și-a dat seama că această mașină scumpă nu dă o arătură de calitate.

Intreaga asistență a fost surprinsă de cunoștințele tehnice ale lui Vladimir Ilici.

— Arătați-mi gospodăria voastră, s-a adresat Lenin directorului stațiunii Butîrki, și, însoțit de un grup de tovarăși, s-a îndreptat spre ferma de vite.

In timpul vizitei, Lenin și-a exprimat mulțumirea pentru spiritul gospodăresc ce domnea pretutindeni: ferma era foarte bine întreținută și strălucea de curățenie. Și mai mare i-a fost bucuria cînd a aflat că laptele de bună calitate ce se produce se trimite la creșe și case de nașteri. Pe loc a tras concluzia: e necesar să se creeze cît mai multe ferme suburbane.

Marele conducător s-a interesat de toate: cît lapte se obține de la o vacă, cum sînt hrănite vitele, cum este organizată munca, ce recolte obține stațiunea, cum se face sortarea semințelor, care sînt condițiile de muncă. Nimic n-a rămas în afara atenției sale.

La plecare, toată asistența, chiar și inventatorii plugului electric, i-au mulțumit lui Lenin pentru observațiile și sfaturile sale prețioase. Vladimir Ilici însă a spus:

— Lăsați asta, tovarăși, că doar n-ați fi vrînd să spuneți că sînt specialist în materie. Ia, am venit și eu așa, din curiozitate. Și nu regret că am venit. Gospodăria voastră mi-a plăcut foarte mult, vă mulțumesc!

ИЗВѢСТІЯ
Центральнаго Исполнительнаго Комитета и Петроградскаго Совѣта Рабочихъ и Солдатскихъ Депутатовъ.
Декретъ о мирѣ, принятый единогласно на засѣданіи Всероссійскаго Съѣзда Совѣтовъ Рабочихъ, Солдатскихъ и Крестьянскихъ Депутатовъ 26 октября 1917 г.
ДЕКРЕТЪ О ЗЕМЛѢ
Съѣзда Совѣтовъ Рабоч. и Солдат. Депутатовъ.

Decretele asupra păcii și pămîntului

Pensionarii colhozului

Potrivit unei hotărîri a adunării generale a colhoznicilor, în artelul agricol „Revoluția din Octombrie", din raionul Ahtîr, s-au acordat din anul 1956 pensii colhoznicilor bătrîni, care au muncit în gospodăria obștească din ziua organizării colhozului. In prezent primesc aici pensie 297 de oameni.

— Pensionarii noștri, spune președintele colhozului, Alexandr Miaz, participă activ la viața obștească, iar unii din ei continuă să și muncească, pe măsura puterilor lor. Și asta nu fiindcă nu le-ar ajunge pensia, ci pur și simplu pentru că nu pot oamenii să stea fără treabă! Așa li-i firea. Poftim, stați și dumneavoastră de vorbă, de pildă, cu pensionarul Nikifor Kobzar.

— Adunarea generală a colhoznicilor, ne-a spus Nikifor Feodorovici Kobzar, mi-a acordat o pensie în valoare de 15 zile-muncă pe lună. Am un lot de pămînt pe lîngă casă, de aproape o jumătate de hectar. Am cîteva vite, păsări, stupi de albine. Dar pot eu oare să stau liniștit acasă, cînd se fac atîtea în colhoz? Mă duc la comitetul de conducere și cer de lucru. Și cu toate că la cei 65 de ani ai mei mă simt pe deplin sănătos, mi se dă o muncă mai ușoară...

— Pensionarii, spune cu căldură despre ei secretarul organizației de partid, Vasili Vlasenko, sînt cei mai buni oameni din colhozul nostru. Ei și-au dăruit viața lor de muncă orînduirii colhoznice. Firește că ei merită mai mult decît le poate oferi deocamdată colhozul. Și noi ne și gîndim să construim pentru pensionari un cămin încăpător și confortabil, cu dormitoare separate, cantină, club și grădină, ceea ce vom și face cît de curînd. Pentru aceasta avem mijloacele și posibilitățile necesare. Oameni ca Nikifor Kobzar și mulți alții ca el au binemeritat o bătrînețe îndestulată și tihnită!

A. POPOVICENKO

Acolo unde odinioară erau pămînturi înțelenite

Din generație în generație se transmiteau legende despre bogățiile fabuloase, despre fertilitatea neobișnuită a cernoziomului, despre natura aspră dar generoasă a Siberiei și regiunilor din răsăritul Rusiei. De aceea, în trecutul îndepărtat multe familii țărănești ajunse la disperare din cauza foametei și a exploatării moșierilor, se îndreptau spre răsărit în căutarea „pămîntului făgăduinței".

Valul crescînd de coloniști s-a intensificat în mod deosebit după revoluția din 1905—1907. Speriați de creșterea mîniei țăranilor, moșierii și capitaliștii se străduiau să se descotorosească de cît mai mulți truditori ai pămîntului, trimițîndu-i în Siberia. In vagoane de vite oamenii goneau spre căutarea fericirii. Chinurile lor nu aveau însă margini.

Coloniștii s-au putut repede convinge că pămînturile înțelenite sînt o adevărată comoară. Numai că această uriașă comoară s-a dovedit a fi „vrăjită" pentru că nu putea fi luată cu mîinile goale. Este cazul să amintim că în Rusia prerevoluționară țăranii posedau aproximativ 8.000.000 de pluguri și boroane de lemn. Cu o astfel de „tehnică" omul era neputincios în fața pămînturilor înțelenite de veacuri. Pînă la urmă, majoritatea coloniștilor ruinîndu-se, au fost nevoiți să se întoarcă în locurile de baștină.

Fără a cerceta cauzele acestei amare soarte a coloniștilor, cîțiva economiști burghezi au început să vorbească despre imposibilitatea utilizării pămînturilor înțelenite pentru agricultură. Dar, după cum scria V. I. Lenin, aceste pămînturi nu puteau fi utilizate nu atît din cauza calităților lor naturale, cît din cea a însușirilor sociale ale economiei Rusiei, însușiri care condamnă tehnica la stagnare, populația la lipsă de drepturi, mizerie, ignoranță, neputință.

Lenin a prevăzut că pămînturile înțelenite vor deveni cu atît mai accesibile cu cît mai larg va fi orizontul dezvoltării forțelor de producție.

Aceste condiții au apărut după victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

CIT SUPRAFAȚA A 9 STATE EUROPENE LA UN LOC

Au trecut anii. Victoria politicii partidului îndreptată spre industrializarea țării, a avut ca rezultat înzestrarea agriculturii cu cele mai perfecționate mașini și mecanisme.

Valorificarea noilor pămînturi a luat o dezvoltare excepțională mai ales după plenara Comitetului Central al P.C.U.S din februarie-martie 1954, în cadrul căreia a fost adoptată hotărîrea cu privire la desțelenirea a milioane de hectare de noi pămînturi.

La chemarea partidului, peste 350.000 de tineri patrioți s-au îndreptat spre pămînturile înțelenite. Relativ, aceasta nu este o cifră prea mare. După un calcul al lui V. I. Lenin, în anii 1908—1909 au plecat pentru a se stabili în Siberia aproximativ 1.300.000 de țărani. Dar ce-au reușit ei să facă pe pămînturile înțelenite? Aproape nimic.

De data aceasta, pe pămînturile înțelenite au apărut oameni noi. Nu cu mîinile goale au pornit ei să săvîrșească faptele lor eroice. Țara i-a înzestrat cu zeci de mii de tractoare, combine, automobile. Ei au primit acele „întregi detașamente de tractoare" la care visa întemeietorul statului sovietic, V. I. Lenin.

Și pămîntul s-a supus. Planurile inițiate au fost depășite de cîteva ori. Numai în regiunile răsăritene ale U.R.S.S. au fost valorificate în ultimii trei ani 36 de milioane de hectare de pămînt înțelenit. Noile pămînturi arabile din Uniunea Sovietică depășesc în ce privește suprafața însămînțată cu culturi cerealiere, un număr de 9 state europene — Franța, Italia, R. F. Germană, Austria, Belgia, Danemarca, Olanda, Spania și Suedia, luate împreună.

In timp ce în anul 1953, adică înainte de valorificarea pămînturilor înțelenite, colhozurile și sovhozurile din Altai au predat statului în total 458.000 tone de cereale, în 1957, după ce au fost valorificate peste 2.500.000 ha de pămînturi noi, ele au predat statului 4.600.000 tone de cereale, adică de 10 ori mai mult, depășind planul de stat al colectărilor cu circa 475.000 tone.

In următorii 2—3 ani, în Siberia, Ural și regiunile sud-estice ale R.S.F.S.R. vor fi arate aproximativ 12—15 milioane hectare de pămînturi de țelină. Prin aceasta, țara sovietică va primi suplimentar încă 150 milioane chintale de cereale și, în primul rînd, grîu.

Pe pămînturile de țelină au fost organizate sute de sovhozuri noi — mari întreprinderi producătoare de cereale. Orașele întregi s-au ridicat aci. De o parte și de alta a străzilor largi, asfaltate, se înalță vile albe, cu verande. Pe lîngă case, gospodinele harnice au săpat ronduri de flori și au sădit pomi fructiferi. Cluburi, cinematografe, spitale, policlinici, creșe, cămine de copii au răsărit la tot pasul. Toate acestea dovedesc că oamenii sovietici au venit aici nu pentru un an sau doi, ci pentru totdeauna.

Istoria mondială a agriculturii nu cunoaște proporții și un ritm atît de uriaș de valorificare a unor noi pămînturi. Acest lucru este posibil numai în socialism, care a deschis perspective nemărginite creșterii producției agricole pentru binele omului muncitor.

Lidia Serdinkova, agronom la sovhozul „Urojaini" și Nadejda Sokolova, hidrometeorologistă, măsurind înălțimea zăpezii.

Literatura unui popor renăscut

In sudul Siberiei, acolo unde năvalnicul Enisei, străpungînd obstacolele din calea sa, își poartă lin apele între malurile sale, este situată depresiunea Minusinsk în care locuiește micul și harnicul popor hakas.

Inainte de revoluție, Hakasia era o regiune mărginașă înapoiată a Rusiei țariste. In stepele nelocuite ca și în desișurile nesfîrșitei taigale se pierdeau colibele sărace ale crescătorilor de animale și vînătorilor. Hakasul, superstițios și analfabet, se afla sub stăpînirea vrăjitorilor. Poporul nu avea scriere proprie, nici școli în limba maternă.

Numai folclorul, aidoma unui izvor dătător de viață, îmbogățea viața spirituala a poporului. Experiența generațiilor, istoria culturii erau oglindite în folclor. In rîndurile poporului deosebit de populare erau cîntecele.

Tradițiile epopeei populare, ale cîntecului popular au stat la baza literaturii hakase, care a luat naștere după Revoluția din Octombrie. In jurul anilor 1920 apar primii poeți hakași. Ei cîntă în versurile lor Marea Revoluție Socialistă din Octombrie care a eliberat pe hakași de înrobirea și asuprirea seculară, viața fericită a păstorilor, a femeii dezrobite. In jurul anului 1930, paralel cu poezia, începe să se dezvolte dramaturgia. In această perioadă apar și primele nuvele și reportaje scurte.

Literatura hakasă se dezvoltă cu succes în anii de după război. Cresc cadre scriitoricești, se organizează o secție regională a Uniunii scriitorilor sovietici. La Abakan se deschide un Institut de cercetări care studiază problemele de istorie, cultură și literatură.

Se știe că proza e semnul maturității oricarei literaturi. In proza hakasă ocupă un loc de seamă romanu[l] frescă „Intr-un sat îndepărtat" de N. Domojakov, în car[e] este evocată perioada instaurării puterii sovietice în Hakasia.

Scriitorul I. Kotiușev a scris romanul „Stepa în culor[i] albastre" în care descria munca plină de abnegație a oa[]menilor sovietici în anii Marelui Război pentru Apărare[a] Patriei.

Desigur, aceștia sînt doar primii pași ai prozei hakase. In formarea dramaturgiei hakase a jucat un rol importan[t] Teatrul național. In jurul anilor 1930, piesele aveau ma[i] mult un caracter comico-satiric în care erau luate în de[]ridere prejudecățile trecutului. In multe piese hakas[e] abundă cîntece populare, care le imprimă un original co[]lorit național. In prezent, păstrîndu-și caracterul nationa[l] piesele dramaturgiei hakase ridică probleme importante ale vieții sovietice. De aceea, nu întîmplător comedi[a] „Bîrlogul ursului" de M. Kilcicoakov a fost prezentată p[e] scenele multor teatre sovietice.

In literatura hakasă locul principal îl ocupă poezia, car[e] pe an ce trece devine mai plină de conținut, mai variat[ă] ca gen. Poeții cîntă omul nou, transformarea pămîntulu[i] natal, construcția de căi ferate, de uzine, lupta pentr[u] pace și altele.

Acesta este drumul scurt dar minunat pe care l-a par[]curs în dezvoltarea sa literatura hakasă, sub lumina bin[e]făcătoare a Marelui Octombrie.

Drumul cuceririi cosmosului e un drum lung, un drum deschis prin descoperirea focului și a roții, desăvîrșit prin realizarea mașinii cu aburi, utilizarea electricității și a energiei atomice. Dacă descoperirea focului a deschis drumul civilizației pămîntene, realizarea de către știința și tehnica sovietică a lansării primului satelit artificial al pămîntului a deschis era cînd civilizația pămînteană va depăși limitele sferei de atracție a pămîntului.

Pentru prima oară în istoria omenirii au fost create noi corpuri cerești, omul a făcut cei dintîi pași spre cucerirea spațiului cosmic, iar acest spațiu a devenit obiectul unor cercetări și măsurători directe. Savanții nu se mai mulțumesc acum cu studierea mișcărilor unor corpuri ce existau în natură, ci realizează adevărate experiențe cosmice, făurind ei înșiși corpuri cerești ale căror mișcări pot să le studieze.

Intîietatea Uniunii Sovietice în știință și tehnică, în folosirea marilor descoperiri ale geniului uman în scopuri pașnice, nu e întîmplătoare. Ea dovedește că socialismul, progresul și pacea sînt de nedespărțit.

Rezultatele științifice obținute prin lansarea primilor sateliți artificiali sovietici sînt impresionante. La 4 octombrie 1957 a fost lansat primul satelit artificial al pămîntului, o sferă cu un diametru de 58 cm și greutate de 83,6 kg, satelitul ajungînd pînă la 900 km înălțime și avînd o perioadă de rotație inițială de 96 de minute. Satelitul avea pe bord un aparat de emisie cu baterii și antene, care a transmis semnale speciale timp de două săptămîni. La 4 ianuarie 1958, după 1.400 de rotații, satelitul a intrat în păturile mai dense ale atmosferei, volatilizîndu-se. Racheta sa purtătoare s-a menținut timp de 860 de rotații dezintegrîndu-se la 30 noiembrie 1957.

Cel de al doilea satelit sovietic a fost lansat la 3 noiembrie 1957. El a ajuns pînă la o înălțime maximă de 1500 km, avînd o greutate de 508,3 kg și rotindu-se inițial în jurul pămîntului în 104 minute. Pe bord avea o seamă de aparate de înregistrat razele cosmice, radiația ultravioletă și de raze X solare, instrumente de măsurat presiunea și temperatura aerului și o ființă vie, cățelușa Laika, a cărei comportare fiziologică era înregistrată și transmisă stațiilor terestre. Satelitul s-a dezintegrat la 14 aprilie 1958 deasupra Mării Antilelor, după 2370 de rotații.

La 15 mai 1958 a fost lansat cel de al treilea satelit sovietic, care a atins un maximum de înălțime de 1.880 km, perioada sa inițială de rotație în jurul pămîntului fiind de 106 minute. Greutatea sa este de 1.327 kg, din care 968 kg o formează aparatura și sursele de alimentare energetică pentru aparate și pentru postul de emisie. După mărimea, greutatea și aparatura sa, satelitul acesta poate fi considerat un adevărat laborator cosmic.

Cei trei sateliți sovietici au avut orbita inclinată cu aproape 65 de grade pe ecuator, ceea ce a făcut ușoară observarea lor pe întregul glob terestru, cu excepția zonelor polare. Faptul acesta a fost ușurat și de marea lor strălucire.

Sputnicii au demonstrat fără putință de tăgadă că socialismul a luat-o și în domeniul tehnicii înaintea capitalismului. Acest fapt a fost scos în evidență și de chinurile cu care au reușit americanii să lanseze în spațiu cele trei „portocale" de tip „Explorator", precum și de seria de eșecuri care continuă la Cape Canaveral, inclusiv cu racheta circum-lunară.

Experiențele din U.R.S.S. cu rachetele geofizice, care au ridicat aparatură științifică în greutăți pînă la 1520 și 1690 kg la mari înălțimi, cu rachete cu o singură treaptă, arată înaltul nivel tehnic și științific atins de tehnicienii și savanții sovietici. In special întoarcerea containerului cu cei doi cîini de experiență și a întregii aparaturi științifice de [la] înălțimea de 450 km, [a] dovedit că tehnica sovi[e]tică a rezolvat și probl[e]ma întoarcerii din cos[]mos.

După declarațiile un[or] oameni de știință sovi[e]tici din cei mai autorizaț[i] Uniunea Sovietică posed[ă] de pe acum rachete de[stul] de puternice pentru [a] le trimite în Lună s[au] spre a lansa sateliți ca[re] să înconjoare nu num[ai] pămîntul, dar și Luna. [Se] consideră așadar că [în] viitorul apropiat se v[or] lansa sateliți artificia[li] care vor înconjura Lu[na] și care ne vor transmi[te] imagini prin televiziu[ne] ale acelei regiuni a Lun[ii] care este îndreptată [în] totdeauna în partea opu[să] Pămîntului. Aceasta pa[re] etapa viitoare cea m[ai] probabilă a desfășură[rii] cuceririi spațiului cosm[ic].

Pătrunzînd în cosm[os] omul a început să um[ple] spațiul cosmic din ap[ro]pierea pămîntului cu a[șa] numitele mașini „exec[u]tate din eter". Se poa[te] presupune că încă în [se]colul nostru omul va [în]cepe să construiască [în] spațiul cosmic din ju[rul] pămîntului, iar apoi în [li]mitele sistemului sol[ar] cosmostrăzi, poduri, stat[ii,] încrucișări, pasaje sup[e]rioare și alte multe inst[a]lații care ar putea fi [] numite „arhitectură s[]bilă a eterului". Mater[ia]lul principal pentru construcțiile co[s]mice îl constituie cîmpurile și und[ele] electromagnetice.

Executarea în viitor a unui vast p[ro]gram de cercetări în cosmos va [da] omenirii posibilitatea ca, depășind [] cole, să realizeze condiții de viață [] care mintea generației contempora[ne] nu le poate înțelege, condiții care s[înt] întrezărite numai în mintea savanți[lor] și scriitorilor de povestiri științifi[co-]fantastice.

In era civilizației atomice, oame[nii] știu că strălucita știință sovietică e[ste] realizatoarea primei atomocentrale [din] lume, a sincrofazotronului de [] miliarde electrovolți, a avioanelor „[TU] 104" și „TU 114", a primului spărg[ă]tor de gheață atomic. Oamenii știu [că] succesele Uniunii Sovietice în dom[e]niul științei și tehnicii, ca și în to[ate] celelalte domenii, se datoresc polit[icii] înțelepte a Partidului Comunist [al] Uniunii Sovietice, care conduce [po]porul sovietic pe calea unor victo[rii] fără seamăn în istorie.

Dezvoltarea ocrotirii sănătăț[ii] în Uzbekistan

In prezent, în R.S.S. Uzbekă revine un medic la 800—850 de locuitori, în timp ce în Turcia un medic revine la 2.900 de locuitori, în Iran — la 8.600, în Pakistan — la 30.500 de locuitori.

In anii puterii sovietice în Uzbekistan au fost lichidate boli ca ciuma, holera, variola — epidemii care înainte de revoluție secerau multe mii de vieți.

In Uzbekistan aproape nu se mai înregistrează nici un caz de malarie.

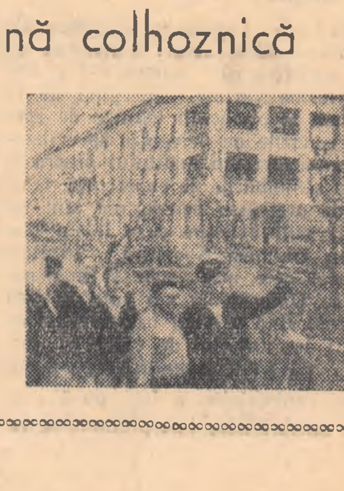
In comparație cu perioada de dina[inte] de revoluție, mortalitatea popula[ți]ei adulte a scăzut în republică de [] ori, iar mortalitatea infantilă — peste 10 ori. Natalitatea depășe[ște] mortalitatea aproape de șase ori.

Ocrotirea sănătății va continua [să] se dezvolte în Uzbekistan. In urm[ă]torii șapte ani vor fi pregătiți ap[ro]ximativ 8.000 de medici, — aproa[pe] tot atîția cîți există în prezent în [re]publică.

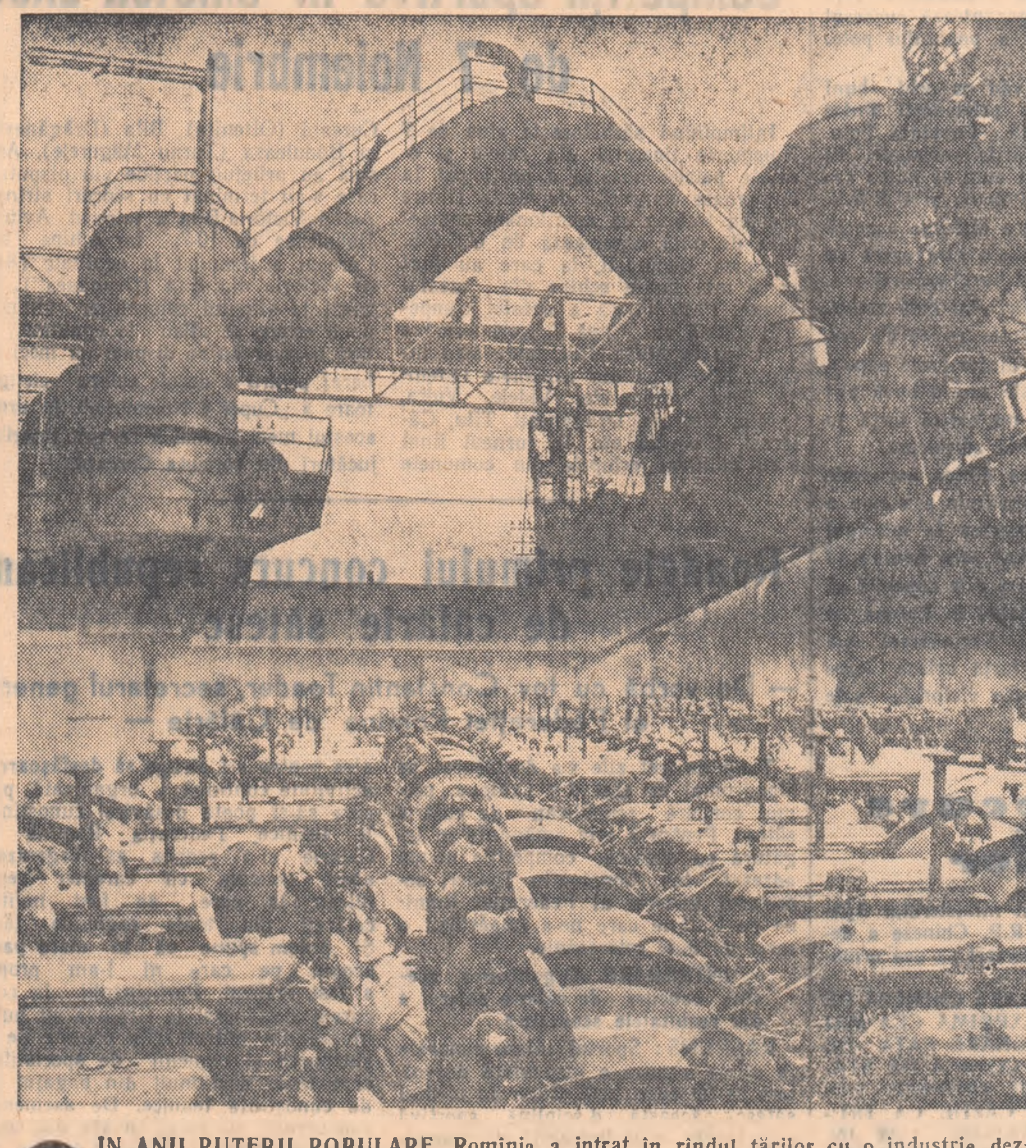
Casă de odihnă colhoznică

Stațiunea termală din Piatigorsk este situată în Caucazul de nord. Pe un versant al muntelui Mașuk, nu departe de izvoarele minerale și de instalațiile termale, se află casa de odihnă și cură colhoznică „Don", proprietatea comună a opt colhozuri. Acestea au cheltuit 3 milioane și jumătate de ruble, pentru construcția și amenajarea ei.

Casa de odihnă și cură „Don" este al doilea centru balnear colhoznic din grupul de stațiuni termale al Caucazului de nord.

SUB SOARELE MARELUI OCTOMBRIE

IN ANII PUTERII POPULARE, Rominia a intrat în rîndul ţărilor cu o industrie dezvoltată, modernă. Faţă de 1938, producţia mijloacelor de producţie a crescut de peste 4 ori şi jumătate. Producem strunguri, turbine cu aburi, rulmenţi, autovehicule, tractoare, combine cerealiere şi multe alte maşini şi unelte pe care industria noastră nu le putea fabrica în trecut. In comparaţie cu anul 1938, producţia unor bunuri a crescut de zeci de ori. Producţia transformatorilor electrici, necesari înfăptuirii planului de electrificare a ţării, a crescut, de pildă, de peste 43 de ori. In 1948 am început să fabricăm tractoare. In 1950 pe porţile uzinelor au ieşit primele combine cerealiere de fabricaţie romînească.

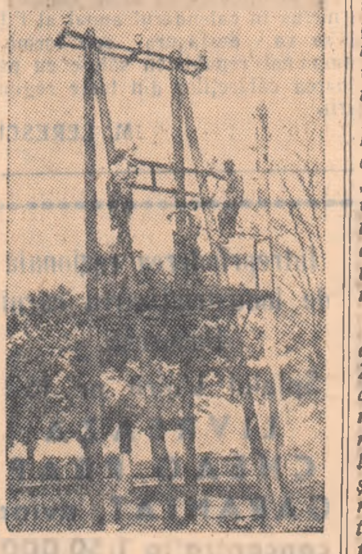
Numai anul trecut agricultura a primit 5.500 de tractoare, 2.301 combine şi peste 60.000 de alte maşini agricole. A crescut considerabil şi producţia celorlalte ramuri industriale.

Dezvoltarea învăţămîntului şi ştiinţei

INVĂŢAMINTUL şi ştiinţa au luat un mare avînt. In 1938 erau la sate doar 801 elevi de şcoală medie. Astăzi sînt peste 10.000. In cele peste 70 de facultăţi învaţă aproape 100.000 de studenţi. Centrul universitar Timişoara avea în 1938 doar 463 de studenţi. Astăzi un centru universitar nou cum e Craiova are peste 1.500. Anul trecut facultatea de agricultură a fost urmată de peste 4.100 de studenţi, cea de mecanizare de 802, iar cea de silvicultură de 1.278. In toate regiunile pedoclimatice ale ţării, funcţionează staţiuni de cercetări agrozootehnice. Ele sînt înzestrate cu loturi experimentale, laboratoare, utilaj agricol etc.

Mare parte din utilajul şi aparatajul cu care sînt înzestrate staţiunile şi laboratoarele institutelor de cercetări ştiinţifice provin din Uniunea Sovietică. In Ţara Socialismului s-au pregătit, de asemenea, cele mai bune cadre de tineri cercetători. Ei activează în toate ramurile ştiinţei, inclusiv în domeniul fizicei nucleare.

IN ULTIMII şapte ani cantitatea de energie electrică pe cap de locuitor a crescut de circa 4 ori. La începutul anului numărul satelor electrificate se ridica la 2.389. Odată cu intrarea în funcţiune a hidrocentralei de la Bicaz, la care se lucrează de zor, lampa lui Ilici va alunga opaiţul din majoritatea satelor moldovene. Energia electrică a început să fie folosită pe scară largă în agricultură: la treieratul păioaselor, selectarea cerealelor, în fermele de animale etc.

Drum nou în viaţă

Nu-s decît cîteva luni de cînd, părăsind băncile Institutului Agronomic din Cluj, am venit ca inginer la gospodăria colectivă din Luciu, una din sutele de gospodării ale primei regiuni din ţară cu agricultura colectivizată. Astăzi, cînd mă văd preţuit şi înconjurat de dragostea oamenilor de aci stau şi mă gîndesc: oare cărui fapt datorez situaţia mea de acum? Din complexul de fapte, evenimente şi împrejurări care mi-au prilejuit să devin ceea ce sînt desprind unul, cel mai important, cel mai semnificativ. Deşi îndepărtat în timp şi spaţiu, marele eveniment petrecut la 7 Noiembrie 1917 în Rusia a avut o mare înrîurire şi asupra vieţii mele. Oare ce-aş fi devenit eu în vechea orînduire burghezo-moşierească? Fără îndoială că aş fi fost oropsit să trudesc, alături de părinţii mei, pe cele 3,50 ha. de pămînt din comuna Abracu, raionul Marghita.

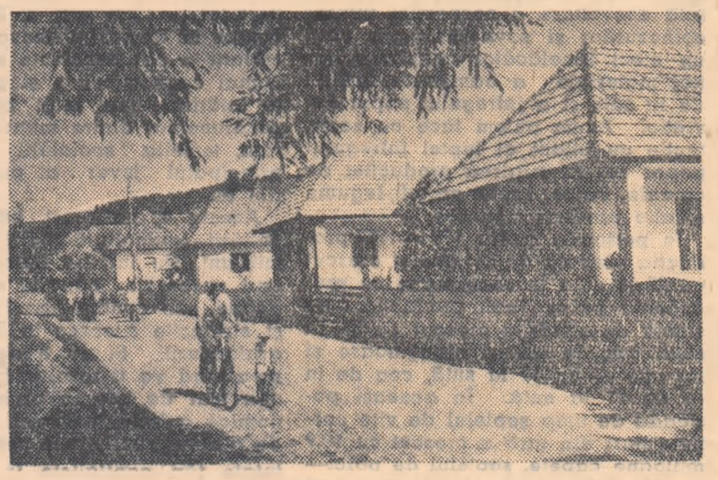
Astăzi, cînd ţara întreagă construieşte socialismul, viaţa noastră este cu totul alta. Intraţi în colectivă, părinţii mei duc acum un trai fără de griji şi nevoi, iar eu, mai întîi colectivist, apoi trimis de către gospodărie la şcoala specială muncitorească şi după aceea la facultate, am devenit inginer agronom.

Alta este şi viaţa ţăranilor muncitori din comuna Luciu, membrii gospodăriei colective în care am fost repartizat să lucrez ca inginer agronom. Cele peste 2.500 ha. de pămînt fără haturi ale colectiviştilor sînt lucrate azi cu maşini şi tractoare după recomandările ştiinţei agrotehnice. Gospodăria se dezvoltă multilateral, creşte necontenit nivelul de trai al membrilor ei. De aceea, acum, cînd se sărbătoreşte 41 de ani de la Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, aducem călduroase mulţumiri marelui popor sovietic care, rupînd lanţurile robiei, a arătat tuturor calea spre bunăstare, fericire şi belşug.

NAGY ALEXANDRU
inginer agronom la gospodăria colectivă „Mihail Kalinin" din comuna Luciu, regiunea Constanţa

PRODUCŢIA sectorului de stat şi cooperatist a demonstrat în fiecare an superioritatea agriculturii socialiste. Cîştigurile mari pe care le obţin membrii unităţilor cooperatiste, atrag pe făgaşul socialismului mase tot mai mari de ţărani. In ultimii 7 ani, suprafaţa cooperativizată a crescut cu peste 3.300.000 de hectare, iar numărul familiilor intrate în unităţi cooperatiste cu aproape 1.500.000. La 1 martie a.c. peste 45 la sută din numărul ţăranilor muncitori erau cuprinşi în cele aproape 15.000 de unităţi agricole cooperatiste.

ULIŢE ca cea din fotografie apar în fiecare sat. Casele noi care se construiesc la sate cu zecile de mii (numai în Dobrogea s-au construit peste 12.000) demonstrează convingător că nivelul de trai al ţărănimii e în continuă creştere. Tot mai mulţi ţărani cumpără astăzi mărfuri necunoscute altădată în lumea satelor: biciclete, aparate de radio, maşini de cusut. Mare parte din cele 112.982 de aparate de radio, 61.100 de biciclete şi 30.614 maşini de cusut produse anul trecut de industria noastră au fost vîndute la sate. De menţionat că în 1938 nu produceam asemenea bunuri.

IERI şi AZI

Sînt tractorist. Brigada pe care o conduc munceşte pămîntul gospodăriei colective şi al întovărăşirii din comuna Baba Ana, raionul Mizil.

Deseori, seara, în ceasurile de răgaz, ne punem pe povestit. Unul povesteşte cum atunci cînd venea perceptorul, mamă-sa încuia casa şi fugea cu copii cu tot să se ascundă prin grădini. Altul îşi aminteşte cît de amarnic a plîns cînd tată-său i-a spus că nu poate să-l trimită la liceu, cu toate sfaturile învăţătorului. Facem haz de aceste amintiri. Se nimereşte să fie de faţă şi oameni bătrîni. Ei nu rîd.

— Vă vine să rîdeţi, că aţi apucat puţin din vremurile acelea — ne spun ei.

Aceasta o simţim fiecare dintre noi.

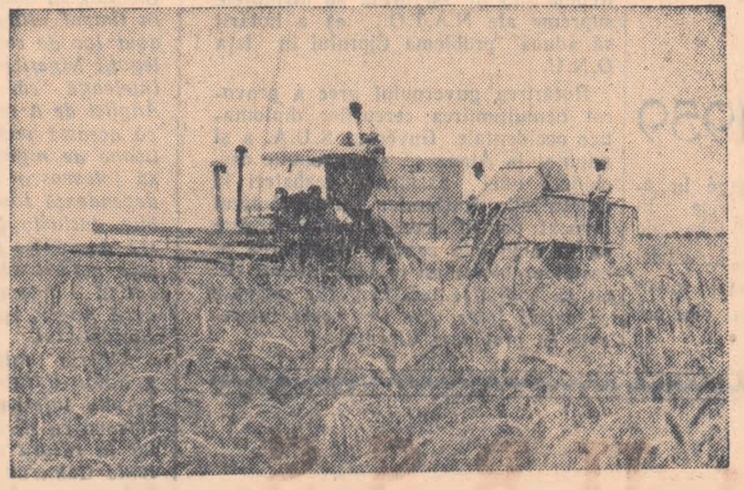
Tatăl meu a fost om sărac. Cîte nevoi a îndurat pînă să ne crească pe toţi cei 6 copii! Viaţa i-a fost chin. Acum cinci dintre noi sîntem muncitori calificaţi. Prîslea urmează şcoala elementară.

Despre viaţa nouă pe care o trăim îţi poate vorbi fiecare dintre tovarăşii mei de brigadă. Ne străduim ca după puterile noastre s-o facem cît mai frumoasă. Am îndeplinit planul campaniei din vara acestui an cu peste 30 la sută. In aceste zile grăbim arăturile pe ultimele hectare la gospodăria din Baba Ana. Este contribuţia noastră la cinstirea zilei de 7 Noiembrie, zi în care, aşa cum pe drept se spune, a început sfîrşitul capitalismului, al exploatării şi tiraniei.

VASILE BARBULESCU
şeful brigăzii a 9-a de la S.M.T. Inoteşti, regiunea Ploeşti.

MECANIZAREA lucrărilor agricole, aplicarea pe scară largă a regulilor agrotehnice înaintate, au dus la sporuri însemnate de producţie. Faţă de 1950 producţia obţinută anul trecut la hectar a fost mai mare cu 450 de kg la grîu, 770 de kg la orz, 960 de kg la porumb, 430 de kg la floarea-soarelui şi 6.710 kg la sfecla de zahăr. Anul trecut, pentru prima dată în istoria ţării producţia anuală de cereale a depăşit cantitatea de 10 milioane de tone.

SECERA ajunge un obiect de muzeu. Combinele îi iau locul. Recolta de păioase din acest an a fost strînsă cu mii de combine şi secerători-legători.

Gospodăriile agricole de stat au mecanizat aproape în întregime principalele lucrări agricole. Procentul mecanizării este ridicat şi în gospodăriile colective unde dezmiriştitul şi arăturile sînt executate cu tractoarele în procent de peste 90 la sută. Datorită muncii cu maşinile producţia agricolă creşte în fiecare an. Producţia medie de grîu a gospodăriilor colective a întrecut pe cea obţinută în sectorul individual cu 160 de kg la ha.

ESTE ŞI CAUZA NOASTRĂ

Sînt 14 ani de atunci. Veneam de la Constanţa cu alţi cîţiva consăteni. Cînd s-o cotim spre sat, am văzut venind spre noi, doi oameni cu hainele şi părul pline de colb.

— Mergeţi în sat şi spuneţi ţăranilor — ne-au vorbit ei — că de-acum o să scape şi de război şi de boieri. S-apropie soldaţii lui Octombrie.

Apoi au plecat. Mai tîrziu am aflat că cei doi oameni erau muncitori din Medgidia. Comunişti. Ceea ce nu puteam pricepe atunci din vorbele: „vin soldaţii lui Octombrie", mi-a devenit cu timpul, pe deplin clar. Dacă n-ar fi fost Octombrie 1917, satul nostru Cuza Vodă n-ar fi sărbătorit în octombrie 1954 electrificarea şi radioficarea. Fără Octombrie 1917 n-am fi sărbătorit nici completa colectivizare a satului în octombrie 1956. Aceasta o ştim foarte bine. Gospodăria colectivă — pămîntul devenit al nostru — răsplăteşte munca aşa cum trebuie, după hărnicia şi priceperea fiecăruia.

In aceşti cîţiva ani, prin muncă unită, multe am izbutit să facem. Avem în plan, şi le vom înfăptui fără doar şi poate, sarcini şi mai mari pentru ca an de an gospodăria să prospere şi, odată cu ea, fiecare din membrii săi.

Cauza care a învins în Rusia acum 41 de ani este şi cauza noastră.

BALAN GHEORGHE
Preşedintele gospodăriei agricole colective satul Cuza Vodă, raionul Medgidia

Mi-a adus bucuria vieţii

Eram oameni săraci. Sărăcia era atît de mare încît nici şoarecii nu se pripăşeau pe lîngă casa noastră, acoperită cu coceni. Copilăria mea n-a fost copilărie. La vîrsta de 7 ani tata m-a dus la boierul Steinovici ca să-i văd de vite. Şi cîte am mai pătimit acolo numai eu ştiu. Adesea mă plîngeam mamei şi îi spuneam că nu mai pot să slujesc. Dar parcă îi aud vorbele:

— Ştiu băiatul mamei, dar omul sărac cît trăieşte, aşa îi e dat de la dumnezeu să pătimească.

Deseori îi auzeam pe mama şi pe tata vorbind de mine. Spuneau c-ar munci oricît de mult să-mi asigure o viaţă fericită şi îndestulată...

Soarele lui Octombrie a răsărit şi pe pămîntul ţării noastre. El mi-a adus libertatea, mi-a adus bucuria vieţii la care tata şi mama se gîndeau atunci, cu ani în urmă. Acum sînt şi eu om între oameni, preţuit şi stimat. Am învăţat carte, mi-am făcut o casă nouă, mi-am cumpărat mobilă. Am doi copii şi amîndoi sînt la învăţătură. Fata învaţă la o şcoală medie din Cîmpulung Moldovenesc, iar băiatul la şcoala din comună.

De cîţiva ani lucrez împreună cu nevasta mea ca muncitor la crescătoria de porci a gospodăriei de stat Buftea. Cu banii pe care îi cîştig pot să duc o viaţă îmbelşugată şi frumoasă. De pildă, luna trecută am cîştigat împreună cu soţia, 5.637 de lei. După cum se vede viaţa mea e alta, s-a schimbat cu mult.

GH. GARDOŞ
muncitor la gospodăria agricolă de stat Buftea, regiunea Bucureşti

STATUL nostru acordă o deosebită atenţie sănătăţii populaţiei. Faţă de 1938, numărul medicilor a crescut de peste 3 ori. Cu 20 de ani în urmă, nu existau case de naşteri. Astăzi numărul lor se ridică la 1.568. Numărul naşterilor asistate de medici a crescut de la 271, cîte erau în 1938, la 155.340 în anul 1957. De aproape 10 ori a crescut numărul locurilor în creşe...

LA SATE funcţionează 13.352 de biblioteci. Ele posedă 12.392.000 de cărţi. Anul trecut numărul cititorilor s-a ridicat la 2.300.000. Al cărţilor citite la aproape 7.000.000. Succese de seamă au înregistrat şi celelalte activităţi cultural-artistice. Numărul cinematografelor a crescut de la 338 (1938) la 1.803, iar al spectatorilor de la 41.412.000 la 118.708.000. Setea de cultură a oamenilor muncii este oglindită şi de cele 1.325.705 abonamente radio.

IN PREAJMA gospodăriilor agricole de stat şi staţiunilor de maşini şi tractoare iau fiinţă adevărate orăşele. Primind credite de la stat, muncitorii îşi construiesc locuinţe individuale. S.M.T. Jirlău din raionul Filimon Sîrbu a construit pentru salariaţii săi blocuri muncitoreşti cu apă, canalizare, lumină. Muncitorilor agricoli, ieri foşti argaţi, li se asigură un trai civilizat.

STRĂBĂTÎND ANII

Din totdeauna ne-a fost ţara frumoasă ca un basm. Cu 108 ani în urmă, Alecu Russo scria în lucrarea „Cîntarea Romîniei". „Verzi sînt dealurile tale, frumoase pădurile şi dumbrăvile spînzurate de coastele dealurilor, limpede şi senin ceriul tău. Munţii se înalţă trufaşi în văzduh, rîurile, ca brîie pestriţe, ocolesc cîmpurile; nopţile tale încîntă auzul, ziua farmecă văzutul... Pentru ce zîmbetul tău e aşa de amar, mîndra mea ţară?..." Din totdeauna ţara ne-a fost bogată şi iubită de feciorii ei. Tot Alecu Russo scria: „Nu eşti frumoasă, nu eşti înavuţită? N-ai ficiori mulţi care te iubesc? N-ai cartea de vitejie a trecutului şi viitoriului înaintea ta?... Pentru ce curg lacrimile tale?..."

Şi lacrimile ţării au curs de atunci aproape o sută de ani. Zîmbetul ne-a fost amar vreme de un veac. La Plevna, ca şi mai tîrziu la Mărăşeşti, „ficiorii" ţării sîngerau în grele bătălii ca ţara să devină neatîrnată şi liberă. Ca zîmbetul să nu ne mai fie amar. Pe luptători îi aştepta, la întoarcerea acasă, viaţă de cîine. Viaţa întregului popor. Cu durere, Vasile Alecsandri, bardul de la Mirceşti, se întreba:

„Ce-i astă sărăcime şi goală şi flămîndă!
Eroii de la Plevna!... Iată-i! Ah! cine ar crede?
Le plînge chiar de milă tot omul care-i vede,
Şi eu, plîng de ruşine... în ţara ospeţiei
Să văd cerînd pomană vitejii Romîniei".

Anii s-au scurs de atunci negri ca o noapte. Ştefan Furtună, gornistul care a sunat la Griviţa asaltul redutei, a fost împuşcat în 1907 pentru că a cerut pămînt. Au murit o dată cu Furtună peste 11.000 de ţărani. Iar anii au continuat să se scurgă negri ca o noapte. Intunericul acestei nopţi ce părea că nu se mai sfîrşeşte era străpuns doar de cuvîntul comuniştilor. Doar ei spuneau că înspre soare-răsare este o ţară unde domnia bogaţilor a fost sfărîmată, unde oamenii vitregi cu inimile sterpe au fost alungaţi de la putere, unde muncitorii şi ţăranii sînt liberi şi conduc ţara. Ce nădejdi aprindeau aceste cuvinte!

Pe oamenii din ţara aceasta, pe oamenii sovietici, i-am cunoscut după 23 August 1944. I-am primit cu flori. Ne aduceau libertatea. Lacrimile au încetat să mai curgă. Zîmbetul nu ne-a mai fost amar. Mulţi dintre noi am aflat abia atunci, de revoluţia înfăptuită într-o zi geroasă de octombrie de către muncitorii şi ţăranii din Rusia. Şi am înţeles că Revoluţia din Octombrie este şi a noastră, a tuturor celor care am avut zîmbetul amar. Sub steaua Revoluţiei din Octombrie muncim de 14 ani.

La început a fost greu. Nespus de greu. Ţara era adusă în sapă de lemn. Locomotivele îşi încetaseră şuierul. Mai mult de jumătate erau fier vechi. Focul se stinsese în furnale. Se micşorase cu 85 la sută capacitatea de lucru a rafinăriilor. Pagubele provocate de ocupaţia hitleristă se ridicau la o sumă astronomică, compusă din 14 cifre! Aceasta însemna bugetul ţării pe 12 ani! Au urmat apoi seceta, sabotajul moşierilor şi fabricanţilor. Foametea îşi arăta colţii. Dar foametea şi ruina au fost înfrînte. Ne-au sărit în ajutor oamenii sovietici, făuritorii Revoluţiei din Octombrie. Morile măcinau grîu sovietic. Filaturile prelucrau bumbac sovietic. Locomotivele ardeau cărbune sovietic. Minereu sovietic se topea în furnale. Maşini sovietice lucrau pe ogoare. Acestea sînt lucruri care nu se pot uita. Nu putem să le uităm. In timp ce sovieticii ne împrumutau 400.000 de tone de cereale, americanii ne vindeau porumb stricat. Porumbul era plătit cu aur.

Avînd alături prieteni de nădejde, poporul, condus de comunişti, a ridicat din ruine o ţară nouă. Complet nouă. Ne este ţara astăzi ca o livadă în mai, cînd dă în floare. De-a lungul Carpaţilor, dese ca o pădure, turlele sondelor străpung seninul „cerului". Livezi de pomi şi întinse vii acopăr dealurile. Văzîndu-le, un oaspete sovietic spunea deunăzi colectiviştilor din Jariştea: „Rîuri de petrol curg în adîncuri, rîuri de vin curg la suprafaţă. Iar oamenii sînt harnici pe cît e ţara de bogată".

Pe măsura hărniciei ne este şi priceperea. Fabricăm strunguri, tractoare şi combine, autocamioane şi turbine, cu utilaj fabricat de noi scoatem ţiţeiul şi cărbunele din adîncuri, cu maşini romîneşti transformăm piatra în ciment, lemnul în hîrtie, lîna în stofă, grîul în pîine, lignitul în curent electric.

An de an sporeşte volumul producţiei. Faţă de 1938, industria chimică şi-a sporit producţia de şapte ori, industria cauciucului de opt ori, iar cea a materialelor de construcţii de zece ori. In numai 10 ani a sporit de peste o sută de ori producţia de îngrăşăminte chimice. Nenumărate sînt cifrele de acest fel. Fără de număr succesele. Că mare e forţa oamenilor care au zdrobit cătuşele robiei. A oamenilor călăuziţi de măreţele idei ale Revoluţiei din Octombrie. Succesele noastre au la temelia lor şi ajutorul frăţesc, permanent al Uniunii Sovietice. De la înapoierea economică pînă la reactorul atomic am străbătut, în numai 10 ani, un drum pe care ţări ca Anglia şi Franţa l-au străbătut în sute de ani. Fără ajutorul Uniunii Sovietice, străbaterea acestui drum n-ar fi fost cu putinţă. Succesele noastre şi ajutorul sovietic sînt de nedespărţit.

Fabricăm de zece ori mai mult material de construcţie şi totuşi nu-i de ajuns. Ţara întreagă e un şantier. La Oneşti şi Năvodari, la Chişcani, Săvineşti, Borzeşti se înalţă fabrici. Pretutindeni se înalţă locuinţe. Zeci de mii. Poate sute de mii de locuinţe. Cine stă să le numere. Fabricăm de peste o sută de ori mai multe îngrăşăminte chimice. Abia de curînd oamenii s-au deprins să le folosească. Cu toate acestea îngrăşămintele sînt puţine. Fabrici noi de îngrăşăminte se pregătesc să intre în funcţiune. An de an va spori ajutorul acordat agriculturii de către industrie. An de an lanurile de grîu vor fi tot mai grele în spic, holdele de porumb mai pline de rod, viile, livezile mai încărcate cu fructe.

Pe drumul deschis de Marea Revoluţie din Octombrie, ţara noastră merge din victorie în victorie. Ca mîine socialismul va fi fapt îndeplinit. Ca mîine luncile şi cîmpiile, dealurile şi podişurile vor forma un singur ogor, ţăranii o singură familie. Dovadă cele circa 15.000 de unităţi cooperatiste.

Pentru construirea orînduirii noi, Romînia are tot ce-i trebuie. E frumoasă şi înavuţită. Are ficiori mulţi care o iubesc. Cartea de vitejie a viitorului înaintea sa. Şi mai are, spre deosebire de Romînia din vremea lui Alecu Russo, un prieten puternic şi sincer — Uniunea Sovietică; un conducător încercat şi iscusit — Partidul Muncitoresc Romîn.

O nouă Cîntare a Romîniei a început astăzi a se scrie. E Cîntarea Romîniei socialiste. In această Cîntare, Revoluţia care a risipit negurile şi durerea, Revoluţia care a descătuşat oamenii îşi are locul ei. Locul cel mai de frunte.

M. CALIANU

Agricultura U. R. S. S. în plin avînt

I. Benediktov
Ministrul Agriculturii al R.S.F.S.R.

Acum cinci ani, în septembrie 1953, Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice a luat istorica Hotărîre „Cu privire la măsurile pentru dezvoltarea continuă a agriculturii U.R.S.S.". Acest program de luptă pentru dezvoltarea impetuoasă a agriculturii a fost sprijinit cu căldură de întreg poporul sovietic.

Ulterior partidul a scos cu consecvenţă la iveală noi şi noi rezerve ale producţiei agricole, stabilind în fiecare etapă elementele principale ale dezvoltării acestei producţii. Din iniţiativa primului secretar al C.C. al P.C.U.S., Nikita Hruşciov, C.C. al P.C.U.S. a găsit necesar să se treacă la valorificarea pe scară largă a pămînturilor virgine şi înţelenite din Kazahstan, Siberia, Ural şi din ţinutul Volgăi. Intr-un răstimp nemaivăzut de scurt s-au arat şi însămînţat aproape 36 milioane hectare de noi pămînturi. Valorificarea pămînturilor înţelenite va intra pentru totdeauna în istoria construirii comunismului ca o înfăptuire eroică a poporului sovietic.

Cel de-al XX-lea Congres al P.C.U.S. a pus drept o sarcină de prim ordin asigurarea unei repartiţii judicioase din punct de vedere economic a diferitelor ramuri ale agriculturii şi specializarea cultivării solului şi a creşterii animalelor pe raioane, ţinîndu se seama de condiţiile naturale şi economice ale fiecărui raion, iar în cadrul raionului respectiv — ale fiecărui colhoz şi sovhoz, avîndu-se în vedere o creştere masivă a volumului producţiei la 100 hectare de teren agricol, cu un consum minim de muncă şi mijloace. S-a dat o atenţie deosebită popularizării şi aplicării în producţia colhozurilor şi a sovhozurilor a realizărilor ştiinţei agricole şi ale practicii înaintate.

In dezvoltarea agriculturii a jucat de asemenea un rol deosebit de important şi faptul că a fost întărit principiul cointeresării materiale a ţărănimii colhoznice faţă de rezultatele muncii sale. S-au stabilit preţuri superioare de achiziţii pentru cereale, cartofi, legume, carne, lapte şi alte produse. De o însemnătate uriaşă au fost măsurile luate de partid şi guvern cu privire la modificarea practicii de planificare a producţiei agricole, democratizarea continuă a conducerii artelurilor agricole, plata de avansuri lunare colhoznicilor şi perfecţionarea sistemului de remunerare suplimentară a muncii în colhozuri. Ţinînd seama de volumul sporit al producţiei şi de desfăşurarea cu succes a colectărilor şi achiziţionării de produse agricole, C.C. al P.C.U.S. şi Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. au hotărît ca de la 1 ianuarie 1958 gospodăriile colhoznicilor, muncitorilor şi funcţionarilor să fie scutite de livrarea cotelor obligatorii de produse agricole către stat.

In anul 1958 partidul a luat noi şi importante măsuri. In februarie şi iunie au avut loc Plenare ale C.C. al P.C.U.S., care au luat hotărîri cu privire la dezvoltarea continuă a orînduirii colhoznice şi reorganizarea staţiunilor de maşini şi tractoare, cum şi cu privire la desfiinţarea cotelor obligatorii, a plăţii în natură pentru lucrările efectuate de S.M.T.-uri şi la un nou sistem şi noi preţuri şi condiţii de achiziţionare a produselor agricole.

Măsurile preconizate în aceste documente de partid au fost aprobate de întregul popor. Ele sînt cerute de viaţa însăşi şi creează posibilităţi şi mai mari pentru folosirea superiorităţii sistemului economic socialist, a legilor economice ale societăţii socialiste, ele asigură dezvoltarea şi consolidarea continuă a orînduirii colhoznice şi contribuie la desfăşurarea şi mai viguroasă a forţelor productive ale agriculturii socialiste.

Partidul a pus în practică o serie de măsuri importante pentru reorganizarea şi îmbunătăţirea muncii în regiunile agricole, pentru întărirea colhozurilor şi a sovhozurilor cu cadre experimentate. S-au trimis în colhozuri peste 120.000 de specialişti şi zeci de mii de mecanizatori calificaţi. Acţiunea de căutare a unor noi căi de dezvoltare a agriculturii a fost în permanenţă întărită de partid cu un ajutor material tot mai mare din partea statului. Traducerea în viaţă a tuturor măsurilor luate de partid în domeniul agriculturii a asigurat o considerabilă dezvoltare a economiei tuturor colhozurilor şi sovhozurilor, a avut un efect binefăcător asupra situaţiei materiale a oamenilor muncii de la sate şi a întregului popor sovietic. Acum putem face cu satisfacţie un bilanţ al luptei întregului popor pentru mărirea producţiei de cereale, carne, lapte, cartofi, legume şi alte produse agricole.

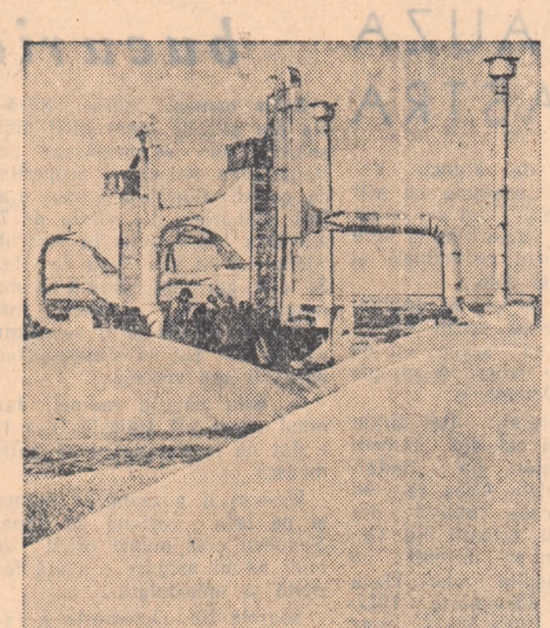
In perioada anilor 1954—1957 producţia globală de cereale a crescut cu 27 la sută în comparaţie cu precedenţii patru ani, producţia de sfeclă de zahăr a crescut cu 37 la sută, cea de culturi oleaginoase şi legume — cu 39 la sută, cea de in — cu 91 la sută. In aceeaşi perioadă de timp şeptelul de vite cornute mari din ţară a crescut cu 10,9 milioane capete, şeptelul de porci — cu 11 milioane, cel de oi — cu peste 20 milioane capete, fapt în urma căruia a fost posibil să se mărească producţia de carne cu 38 la sută şi cea de lapte — cu 50 la sută.

Toate acestea au avut un efect vizibil asupra vieţii fiecărei familii. Oamenii sovietici au început să se hrănească mai bine, să consume o cantitate mult mai mare de carne, unt, lapte, zahăr şi alte produse. In anul 1957 s-au vîndut populaţiei 1,7 mai multă carne şi produse de carne, de 1,5 ori mai mult unt, de 2,9 ori mai mult lapte, de 1,6 ori mai multe legume, de 1,7 ori mai mulţi cartofi şi de 1,3 ori mai mult zahăr decît în anul 1953.

Industria uşoară a început să primească cu mult mai multă materie primă, ceea ce a contribuit la o considerabilă mărire a producţiei de mărfuri de larg consum. Oamenii sovietici pot cumpăra acum mai multe ţesături, confecţii, încălţăminte şi mărfuri cu destinaţie culturală.

Politica leninistă clarvăzătoare a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în domeniul dezvoltării agriculturii a dat excelente rezultate nu numai economice, ci şi politice. Ea a întărit şi mai mult alianţa de nezdruncinat dintre muncitori şi ţărani, temelia societăţii socialiste, principalul izvor al puterii şi tăriei ei.

Acesta e, pe scurt, bilanţul dezvoltării agriculturii U.R.S.S. în ultimii ani. Nu încape îndoială că în cei apropiaţi poporul sovietic va obţine, sub conducerea P.C.U.S., noi şi strălucite succese în dezvoltarea agriculturii. Şi nu e departe vremea cînd va fi rezolvată cu succes cea mai de seamă problemă economică a Uniunii Sovietice — aceea de a ajunge şi întrece cele mai înaintate ţări capitaliste în producţia tuturor mărfurilor industriale şi a produselor agricole de bază pe cap de locuitor.

Munţi de grîne — recolta de aur a Kazahstanului. După ce vor trece prin moderna instalaţie de uscare, ele vor lua drumul depozitelor.

R. P. D. Coreeană
Perspectivele pentru anul 1959

In 1959, R.P.D. Coreeană îşi va extinde terenurile irigate pînă la 1.400.000 de hectare. In trecut trei pătrimi din suprafaţa arabilă era nefertilă. In urma construirii sistemelor de irigaţie pericolul secetei va fi înlăturat şi numeroase terenuri vor fi redate agriculturii.

Producţia de fier va atinge în aceeaşi perioadă 1.000.000 tone. In 1959 vor fi produse 10.000 tone de cupru electrolitic destinat industriei metalurgice depăşindu-se astfel nivelul stabilit de primul plan cincinal al R.P.D. Coreene.

Cronica externă
PRIETENIA FRAŢEASCA DE NEZDRUNCINAT

De la 24 octombrie se află în U.R.S.S. într-o vizită de prietenie o delegaţie a R. P. Polone în frunte cu Wladislaw Gomulka, prim-secretar al P.M.U.P. Această vizită a conducătorilor polonezi în Uniunea Sovietică a constituit o nouă mărturie a prieteniei în continuă dezvoltare dintre popoarele polonez şi sovietic, a contribuit la consolidarea alianţei dintre Polonia şi U.R.S.S.

Pretutindeni, solii poporului polonez au fost primiţi de oamenii sovietici cu dragoste frăţească. La uzina de unelte „Krasnîi Proletarii" din Moscova, în oraşul Rustavi, tînăr centru al metalurgiei gruzine, la Tbilisi, Kiev, Minsk, Leningrad, conducătorii polonezi şi sovietici au subliniat în cuvîntările lor uriaşa însemnătate istorică a acestei vizite de prietenie. Ea a constituit o contribuţie preţioasă la dezvoltarea continuă a colaborării dintre cele două ţări în domeniile politic, economic şi cultural.

Pentru Polonia populară — aşa cum au arătat în cuvîntările lor W. Gomulka şi J. Cyrankiewicz — prietenia şi alianţa cu U.R.S.S. constituie principiul de bază al politicii sale. Această prietenie constituie o puternică forţă materială care garantează succesul dezvoltării paşnice a poporului polonez.

Imperialiştii nu văd cu ochi buni relaţiile calde şi prieteneşti dintre U.R.S.S. şi Republica Populară Polonă, dintre toate ţările socialiste. Ei nu se gîndesc decît cum ar putea semăna vrajbă între Polonia şi U.R.S.S. şi dacă nu vor putea distruge această prietenie, cel puţin s-o otrăvească cu veninul propagandei burghezo-naţionaliste. Aceste încercări sînt însă zadarnice. Prietenia dintre popoarele sovietic şi polonez şi dintre toate popoarele ţărilor socialiste are o bază atît de trainică încît nu există forţă în lume care să o poată zdruncina.

Prietenia frăţească dintre popoarele ţărilor socialiste constituie aşa cum a declarat N. S. Hruşciov la mitingul de la uzina „Baltika", din Leningrad — o forţă uriaşă care este capabilă să preîntîmpine un război în Europa şi în întreaga lume. Socialismul s-a transformat într-o forţă uriaşă care uimeşte lumea prin victoriile sale grandioase.

O mîrşavă provocare a gomindaniştilor

Sfidînd cercurile opiniei publice mondiale şi repetatele manifestări de pace şi bunăvoinţă ale marelui popor chinez, clica ciankaişistă, sprijinită şi îndemnată de imperialiştii americani, îşi continuă provocările îndreptate împotriva Republicii Populare Chineze. La 3 noiembrie, ora 15 (ora locală) gomindaniştii au săvîrşit o odioasă provocare militară. In cursul duelului de artilerie, trupele gomindaniste din insula Tzinmîndao au făcut uz de obuze încărcate cu gaze toxice persistente cu care au bombardat trupe ale Armatei populare chineze de eliberare. S-a constatat că 14 soldaţi din Armata populară chineză de eliberare au fost atinşi de efectele persistente ale gazelor toxice.

Această nouă şi gravă provocare militară din partea trupelor gomindaniste a avut loc în urma tratativelor pe care Dulles le-a dus cu Cian Kai-şi în Taivan şi după livrarea de către S.U.A. a unei mari cantităţi de muniţii către trupele gomindaniste. Faţă de acest incident extrem de serios purtătorul de cuvînt al Ministerului Apărării Naţionale al R.P. Chineze a declarat că a fost autorizat să dea următorul avertisment:

ARMATA POPULARA CHINEZA DE ELIBERARE IŞI EXPRIMA CEA MAI PUTERNICA INDIGNARE FAŢA DE ACEASTA CRIMA COMISA DE STATELE UNITE ŞI DE TRUPELE GOMINDANISTE. IN CAZUL CA TRUPELE GOMINDANISTE VOR INDRAZNI SA CONTINUIE FOLOSIREA MAI DEPARTE DE OBUZE CU GAZE TOXICE PENTRU BOMBARDAMENTE, TRUPELE NOASTRE VOR RIPOSTA PRINTR-O SEVERA ACŢIUNE DE PEDEPSIRE.

Problema Ciprului în faţa O. N. U.

După un Consiliu de Miniştri care a durat nu mai puţin de 5 ore, guvernul din Atena a hotărît să nu participe la conferinţa tripartită propusă de Paul Henry Spaak cu privire la viitorul Ciprului. Dezamăgită de „egalitatea de drepturi şi obligaţii" care trebuia să-i fie asigurată de instanţele supreme ale N.A.T.O., ea a hotărît să aducă problema Ciprului în faţa O.N.U.

Hotărîrea guvernului grec a provocat nemulţumirea cercurilor diplomatice occidentale. Guvernul S.U.A. a şi anunţat la Atena că se va opune deschiderii unei asemenea dezbateri la Organizaţia Naţiunilor Unite. Motivul invocat pentru această atitudine este că în actualele condiţii discutarea acestei probleme nu ar face altceva decît să sublinieze neînţelegerile serioase ce există între cele trei state interesate în problema Ciprului.

In faţa hărţii
Nigeria luptă pentru independenţă

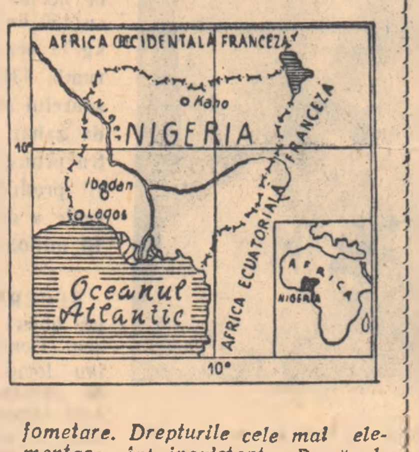
Lupta pe care poporul nigerian a dus-o pentru eliberarea naţională de sub jugul colonialiştilor britanici, a cunoscut după cel de al doilea război mondial un nou avînt. De fiecare dată însă, cu prilejul tratativelor ce au avut loc, Anglia a găsit diferite pretexte pentru a respinge cererea legitimă a Nigeriei. In faţa acestei situaţii, guvernul federal al Nigeriei a hotărît să decreteze independenţa deplină a Nigeriei faţă de Marea Britanie la data de 2 aprilie 1960. In timpul ultimelor tratative ce au avut loc de curînd la Londra, delegaţii Nigeriei au lăsat clar să se înţeleagă că, în cazul refuzului Angliei de a rezolva pe cale paşnică această problemă, cele 33 milioane de nigerieni vor fi nevoiţi să folosească în lupta pentru independenţă toate mijloacele posibile, inclusiv forţa armată. Aceasta dovedeşte că poporul nigerian este hotărît să-şi cîştige cît mai curînd independenţa, indiferent dacă Anglia îşi va da sau nu consimţămîntul.

Nigeria este situată pe ţărmul golfului Guineei, în bazinul Nigerului inferior. La nord se învecinează cu Africa franceză de vest, iar la răsărit cu protectoratul britanic Camerun, subordonat Nigeriei din punct de vedere administrativ. Suprafaţa Nigeriei este de 877.000 km pătraţi fiind cea mai mare posesiune din imperiul colonial britanic.

Cînd englezii au venit spre sfîrşitul secolului trecut pe aceste meleaguri, indigenii s-au opus năvălitorilor. A rămas încă vie în istoria acestui popor acţiunea mîrşavă a colonialiştilor care au distrus în anul 1897 oraşul nigerian Bemu, omorînd mii de locuitori.

Nigeria dispune de o seamă întreagă de bogăţii: cacao, plantaţii de palmieri, bumbac, arahide, iar în subsolul ei se află importante zăcăminte de cositor, uraniu, aur, argint şi wolfram. Toate aceste bogăţii iau drumul Angliei constituind un uriaş izvor de venituri pentru imperialişti. Intreaga producţie este controlată de trusturile engleze, îndeosebi de „United Africa Company" filială a trustului „Unilever".

In contrast izbitor cu uriaşele venituri ale stăpînilor din metropolă este viaţa de mizerie a poporului din Nigeria. In mine, în puţinele fabrici existente, ca şi pe plantaţii, oamenii muncii sînt supuşi unei grele exploatări. Populaţia îndură o cruntă stare de înfometare. Drepturile cele mai elementare sînt inexistente. După ultimele date, 51 la sută din copiii din Nigeria mor înainte de a împlini 6 ani. Cauza este subalimentaţia. Faptul e explicabil: consumul mediu anual de carne este sub 2 kg pe cap de locuitor.

La 33 milioane de locuitori există cu totul 50 de medici. Situaţia învăţămîntului este la fel de dezastruoasă; sînt cu totul cîteva şcoli, iar analfabeţii reprezintă aproximativ 95 la sută din populaţie.

Viaţa ţăranilor este deosebit de grea. Mizeria lor este atît de mare încît pînă şi chibriturile constituie un lux. Ele se vînd cîte 10 beţe legate cu o aţă. Cît priveşte vasele de gătit, sînt foste bidoane de petrol, spălate pe cît posibil.

Monopolizînd cumpărarea şi vînzarea producţiei agricole, capitaliştii englezi obligă pe ţărani să cultive numai ce se cere pentru export, plătindu-le produsele pe un preţ de nimic. Tehnica înapoiată din agricultură, recoltele de multe ori slabe, fenomenele de criză contribuie la sărăcirea continuă a ţărănimii nigeriene, care trăieşte în condiţiile unei mizerii şi subnutriţii permanente.

Datorită situaţiei economice grele, mişcarea de eliberare naţională a căpătat un caracter larg de masă. Poporul nigerian care are o experienţă bogată de luptă pentru libertate este profund indignat de manevrele guvernului britanic. El îşi intensifică şi mai mult lupta pentru eliberare şi independenţă înfrîngînd toate uneltirile colonialiştilor.

SPORT

Competiţii sportive în cinstea zilei de 7 Noiembrie

Intîmpinînd sărbătoreşte ziua de 7 Noiembrie tineretul din satele şi oraşele patriei noastre a participat la numeroase competiţii de masă. Dintre acestea trebuie să menţionăm competiţia de oină organizată de U.C.F.S. regiunea Bucureşti, la care au luat parte mai multe echipe din mediul sătesc. Faza finală a acestei competiţii dotată cu „Cupa 7 Noiembrie" a avut loc la Alexandria, unde s-au întîlnit 12 echipe din raioanele Olteniţa, Turnu Măgurele, Videle, Vidra, Olteni, Giurgiu, Drăgăneşti, Titu, Călăraşi, Slobozia etc. In turneul final s-au calificat echipele din comunele Curcani (Olteniţa), Bila (Drăgăneşti) şi Băduleasa (Turnu Măgurele). Acestea au prilejuit partide viu disputate care s-au terminat cu scoruri strînse. Astfel Victoria-Bila a întrecut Avîntul Băduleasa cu 10-7, iar echipa din Curcani a terminat la egalitate (8-8) cu Victoria din Bila (Drăgăneşti). Intrucît la sfîrşitul competiţiei ultimele două echipe se aflau la egalitate, a fost necesar să se dispute un meci de baraj pentru a decide echipa cîştigătoare a „Cupei 7 Noiembrie". In urma acestui meci trofeul a revenit tinerilor jucători din comuna Curcani.

Roadele primului concurs republican de călărie sătesc

— De vorbă cu tov. Constantin Toader, secretarul general al Federaţiei Romîne de Călărie —

Timp de trei zile s-a desfăşurat pe hipodromul de stat din Craiova, primul concurs republican de călărie sătesc. Pentru a afla amănunte în legătură cu această competiţie ne-am adresat tov. Constantin Toader, secretarul general al Federaţiei Romîne de Călărie care ne-a împărtăşit o serie de date interesante.

INTREBARE: Organizarea acestui concurs de călărie sătesc, a dat rezultatele scontate?

RASPUNS: Sportul călare cunoaşte în zilele noastre o însemnată dezvoltare în întreaga ţară. Chiar în mediul sătesc, această disciplină sportivă este foarte mult îndrăgită de tineret, fapt ce s-a putut remarca cu prilejul diferitelor competiţii populare de călărie organizate pe plan regional, care s-au bucurat de o frumoasă participare. Insă pentru a dezvolta şi mai mult gustul tineretului şi mai ales pentru a-l atrage să desfăşoare o activitate continuă şi organizată, prin care să-şi poată desăvîrşi cunoştinţele tehnice, Federaţia Romînă de Călărie şi-a propus să organizeze acest concurs cu caracter republican la care au fost invitaţi călăreţi din toate regiunile ţării. Şi putem spune că în mare parte scopul pe care ni l-am propus a fost realizat. Participanţii la concursul desfăşurat la Craiova au putut învăţa din îndrumările primite de la antrenorii şi oamenii de specialitate care le-au destăinuit din bagajul lor de cunoştinţe tehnice. De asemenea, concurenţii au putut învăţa din măestria călăreţilor fruntaşi din lotul republican, care au făcut la Craiova, demonstraţii de alergări peste obstacole şi dresaj. Şi chiar cu ocazia acestui concurs, maestrul sportului Vasile Pinciu, de la C.S.A. Bucureşti a reuşit să stabilească un nou record republican, sărind peste obstacolele ridicate la 2 m înălţime. Apoi mai trebuie să subliniez că participanţii din mediul sătesc au putut vedea, cu ocazia acestui concurs cum se organizează şi cum se desfăşoară o serie de probe hipice pe care unii dintre ei nu le-au practicat. Astfel, la concursul de la Craiova am urmărit să dezvoltăm gustul călăritului în mediul rural, pentru practicarea unor probe hipice cu specific sătesc, cum sînt alergările de căruţe cu tracţiune cu greutate progresivă pe diferite distanţe, proba de îndemînare, probe de alergări cu sărituri peste garduri etc.

INTREBARE: Cine a participat la acest concurs şi care sînt rezultatele?

RASPUNS: Au fost prezenţi numeroşi călăreţi de la gospodăriile agricole de stat Segarcea şi Romaneşti din regiunea Craiova, de la ferma de elită din Brebeni, regiunea Piteşti, de la secţia agricolă din regiunea Suceava, de la ocoalele silvice din regiunea Ploeşti ca şi săteni din comunele Pieleşti, Amărăşti etc. Cei mai bine s-au prezentat călăreţii din regiunile Ploeşti şi Craiova, care au cîştigat de altfel şi toate probele prevăzute în concurs. Astfel, proba de ştafetă a fost cîştigată de echipa regiunii Ploeşti, formată din pădurarii Alex Neagu, Nicolae Ion şi Benone Stoica. Constantin Cătănescu de la direcţia silvică a regiunii Ploeşti a cîştigat probele de obstacole şi garduri (distanţa 2.000 m); Petre Semeniuc, regiunea Suceava, a cîştigat proba de cursă galop 1.500 m; Andrei Olaru, de la ferma de elită Brebeni, proba de alergări cu cacialcă, 1 cal, pe distanţa de 20 km; iar cele mai multe probe la individual au fost cîştigate de ţăranul muncitor Ilie Florea de la G.A.S. Segarcea, respectiv probele de viteză, căruţă cu 2 cai, distanţa 1.500 m; greutate 1.000 kg distanţă 1.500 şi tracţiune greutate progresivă. In clasamentul general, reprezentanţii regiunii Ploeşti au ocupat primul loc.

INTREBARE: Ce perspective sînt după desfăşurarea acestei competiţii?

RASPUNS: In general concursul s-a desfăşurat la un nivel mulţumitor şi sperăm că la viitoarele competiţii să obţinem rezultate din ce în ce mai bune. Menţionăm că acest concurs va fi inclus în calendarul anual al F.R.C. şi se va desfăşura sub formă de campionat republican sătesc cu participarea călăreţilor din toate regiunile ţării.

M. LERESCU

Legăturile ştiinţifice cu U. R. S. S. — cheia succeselor noastre

(Urmare din pag. 1)

lui de peste iarnă. Demn de remarcat este faptul că la vîrsta de un an animalele cîntăresc 126 kg faţă de 70—80 kg la rasa Ştocli. Scroafele adulte au o greutate medie de 160—180 de kg, iar vierii 200—220 kg. Cît priveşte prolificitatea scroafelor, aceasta a crescut de la 6—7 purcei cît este la rasa Ştocli la 11,3 capete la noul tip. La baza creării acestui porc a stat schema de încrucişare folosită de marele savant sovietic M. F. Ivanov în crearea porcului alb ucrainean de stepă, precum şi o selecţie riguroasă şi susţinută.

In prezent au început la Staţiunea experimentală zootehnică Palas lucrările în vederea creării unui alt tip de porc de carne, bălţat, adaptat condiţiilor din Dobrogea. Pentru formarea acestuia se va folosi de asemenea o schemă asemănătoare celor utilizate în U.R.S.S. Chiar în munca de perfecţionare a merinosului de Palas, prima rasă nouă creată în staţiunile institutului şi care se caracterizează printr-o ridicată producţie de lînă fină, se acţionează în ultimul timp prin infuzie de merinos caucazian şi Stavropol pentru influenţarea lungimii firului de lînă.

La păsări, un colectiv larg de cercetători a reuşit prin încrucişarea raselor locale slab productive cu rase perfecţionate, să creeze trei tipuri noi de găini (Neagră de Banat, Albă de Băneasa şi tipul de Bonţida), care se caracterizează printr-o productivitate net superioară găinilor indigene, cît şi printr-o rezistenţă sporită la factorii climatici nefavorabili.

Pentru următorii ani, ţinînd seama de condiţiile naturale şi de nevoile economiei naţionale, Institutul de cercetări zootehnice îşi propune să creeze şi alte tipuri de animale mai productive. La taurine se vor forma pentru diferite regiuni ale ţării 3 tipuri noi prin încrucişarea rasei sure de stepă cu rasele Schwyz, Simmental şi Roşie de lapte. La ovine se vor încheia cercetările pentru crearea unui nou tip de oaie pentru lînă fină şi carne prin încrucişarea merinosului cu ţigaia, şi a unui tip local de karakul prin încrucişarea karakului cu ţurcana, iar la cabaline un tip de cal pentru agricultură prin încrucişarea Ardenezului cu trăpaşul.

INTREBARE: Institutele de cercetări ştiinţifice din U.R.S.S. duc şi o intensă activitate în vederea elaborării de noi metode pentru ridicarea productivităţii animalelor, cu aplicare imediată în practică. Care sînt realizările Institutului de cercetări zootehnice din ţara noastră în această direcţie?

RASPUNS: Experimentarea şi elaborarea metodelor ştiinţifice noi cu largă aplicare imediată în producţie este o preocupare importantă şi permanentă a institutului nostru. In acest sens au fost experimentate şi adaptate numeroase metode sovietice; totodată specialiştii institutului au elaborat unele metode noi. Numai pe baza activităţii desfăşurate anul trecut au fost difuzate în practică 23 de metode şi recomandări privind diferite aspecte ale creşterii şi îmbunătăţirii animalelor. Din experienţa sovietică au fost inspirate lucrări în legătură cu însilozarea diferitelor furaje, folosirea porumbului de siloz în hrana porcilor, întrebuinţarea razelor infraroşii în creşterea tineretului porcin şi aviar, a radiaţiilor ultraviolete în creşterea tineretului porcin etc. Alături de acestea unele lucrări ca: stabilirea normelor şi raţiilor furajere pentru vacile primipare, a conţinutului în caroten al nutreţurilor verzi şi însilozate, hrănirea la discreţie a găinilor ouătoare, sînt cîteva din metodele noi care au luat drumul practicii. Pentru asigurarea introducerii în practică a acestor metode au fost organizate 36 puncte de sprijin în gospodăriile agricole de stat şi colective din vecinătatea staţiunilor experimentale zootehnice, puncte de sprijin în care activează numeroşi tehnicieni ai institutului nostru. In cadrul acţiunii de sprijinire şi îndrumare tehnică pe care o desfăşoară, specialiştii din centrala institutului aplică direct aceste metode într-un număr de 110 unităţi agricole socialiste. Pentru informarea lucrătorilor din sectorul zootehnic asupra rezultatelor experienţelor şi cercetărilor întreprinse, institutul publică în fiecare an broşuri care cuprind metodele noi elaborate.

INTREBARE: In afara activităţii ştiinţifice, staţiunile experimentale ale institutului au şi sarcini directe de producţie. Ne-ar interesa să ştim cum s-au realizat sarcinile trasate de consfătuirea de la Constanţa în legătură cu dezvoltarea şeptelului şi ce sprijin vor primi unităţile socialiste în următorii 2-3 ani?

RASPUNS: Staţiunile experimentale ale institutului nostru au şi sarcini de producţie. Astfel, în legătură cu mărirea densităţii animalelor la 100 ha teren agricol şi arabil, sarcină trasată de lucrările consfătuirii de la Constanţa, conducerea institutului a luat o serie de măsuri. Avînd în vedere că principala greutate în realizarea acestei măsuri este lipsa adăposturilor, au fost reparate şi amenajate adăposturile existente, şi construite unele noi. Lucrările au fost efectuate din fondurile staţiunilor folosindu-se şi materiale locale ca de exemplu baloţi de paie, chirpici etc. în special pentru adăposturile păsărilor. Pentru asigurarea bazei furajere necesare, au fost aplicate pe scară largă îngrăşămintele chimice şi naturale în vederea ridicării producţiei la ha a plantelor furajere. De asemenea s-a organizat însilozarea porumbului, a ierburilor, a plantelor greu însilozabile, precum şi a resturilor legumicole.

In urma măsurilor luate la unele specii cum ar fi: ovine şi păsări, densitatea prevăzută la consfătuirea de la Constanţa a fost de pe acum depăşită. Astfel, la ovine s-a realizat o densitate de 97 capete, iar la păsări de 427 capete, faţă de 86 capete la ovine şi respectiv 200 capete la păsări cît prevedeau documentele consfătuirii. De asemenea, a fost depăşit numărul de scroafe mame la 100 ha teren arabil, obţinîndu-se densitatea de 8,7 capete scroafe, faţă de 8 capete, cît a fost prevăzut. In legătură cu sprijinul dat unităţilor agricole socialiste trebuie arătat că pe lîngă ajutorul tehnic pe care-l acordă tehnicienii noştri acestor unităţi I.C.Z.-ul livrează anual gospodăriilor agricole socialiste un număr însemnat de reproducători. Astfel, în următorii trei ani staţiunile institutului nostru vor da unităţilor agricole socialiste peste 600 de tauri, 300 armăsari şi iepe de rasă, 10.000 berbeci şi oi de prăsilă, 4000 vieri şi scroafe de reproducţie, 200.000 pui de o zi, 100.000 ouă pentru incubaţie, 10.000 păsări de prăsilă.

Poporul cuban a boicotat alegerile

La 3 noiembrie au avut loc în Cuba „alegerile" fixate de guvernul dictatorului Batista pentru desemnarea titularilor a 2.562 de posturi publice, de la consilieri municipali pînă la membrii congresului şi preşedintele republicii.

Agenţia Associated Press relatează că alegerile s-au desfăşurat în condiţii de teroare. Toate forţele armate cubane au fost mobilizate pentru a asigura desfăşurarea alegerilor după placul guvernului.

Batista, care guvernează ţara de un sfert de secol ca un autocrat nu a mai candidat la postul de preşedinte. Candidatul partidelor guvernamentale al căror lider continuă să fie Batista, a fost Andres Rivero Aguero. Fratele dictatorului Batista a candidat pentru postul de guvernator al provinciei Havana.

Rezultatele parţiale arată că Aguero, omul dictatorului Batista a obţinut victoria cu 652.000 de voturi. Dar majoritatea locuitorilor Cubei s-au abţinut de la vot, boicotînd aceste alegeri. Corespondenţii de presă străini apreciază participarea la vot la 30—45 la sută din numărul total al alegătorilor.

„AGRICULTURA NOUA", organ al Ministerului Agriculturii şi Silviculturii. Apare bisăptămînal. Redacţia şi Administraţia: Piaţa Scînteii, nr. 1, Bucureşti, telefon 17.60.10 Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".